

K4

mistři světa a Evropy

Josef Dostál, Lukáš Trefil, Jan Štěrba a Daniel Havel

BARBORA Průdková

Narozena: 1. února 1996 v Ostravě
Sport: horská kola
Trenér: Viktor Zapletal
Oddíl: Dukla Praha

Nejvíce se mi líbí pocit totálního vyčerpání

Sportuje prakticky od doby, co začala chodit. V Bílé v Beskydech bydlela s rodiči hned u sjezdovky a v pěti letech jela první lyžařský i cyklistický závod. Lyžovala za klub Ski Vítkovice Bílá, na kolech jezdila za tým BIKE2000. V obou sportech ji trénoval táta a jejími nejlepšími výsledky byly mistrovské tituly v lyžování i cyklistice. Vedle toho dělala i sedm let gymnastiku.

Kolo brala spíše jako fyzickou přípravu, ale po těžkém úrazu kolena na lyžích v roce 2012 se víc zaměřila na biky. „Před rokem si mě pak všiml trenér Viktor Zapletal a mé sportování nabralo jiný směr,“ prozradila studentka sportovního gymnázia Dany a Emila Zátokových v Ostravě.

„Na horských kolech se mi nejvíce líbí pocit totálního vyčerpání, když doježu nějaký trénink nebo závod. Víím, že jsem do toho dala všechno, co jsem mohla, a potom jsem naprosto spokojená. A když se k tomu přidá nějaký skvělý výsledek, tak to je obrovská odměna. Taký mě baví hrát si s kolem a adrenalin ve sjezdech,“ pokračovala talentovaná cyklistka.

na olympijských hrách mládeže v Nankingu, kde měla lív podíl na stříbře dívčí dvojice. V Číně se neudělovaly medaile v pěti jednotlivých disciplínách, ale za jejich součet. Barbora ovládla bikerský sprint eliminator i cross country a uspěla i v silničním závodě, když v hromadném spurtu obsadila šesté místo.

„Pro mě to byl velice těžký závod. Závěrečný spurt byl doslova šílený, nicméně mi docela vyšel. Jedno víím ale naprosto jistě – silničářka ze mě nikdy nebude. Miluji biky a u nich zůstanu,“ vykládala v cíli osmnáctiletá Průdková, která vedle toho vybojovala zlato ve smíšené štafetě, čímž se v Nankingu stala vůbec nejúspěšnější cyklistkou. Sezónu pak zakončila pátým místem na mistrovství světa horských kol v norském Hafjellu. |

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Největší úspěchy 2014

SP juniorky – 1. místo
MEJ – 7. místo
OH mládeže
– 1. místo (smíšená štafeta)
– 2. místo (dvojice žen)
MSJ – 5. místo

dukla sport

editorial

čtvrtletník
Armádního sportovního centra DUKLA
a Tělovýchovné jednoty Dukla Praha

ročník 9 / číslo 3 / 2014

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
IČO: 60162694
www.duklasport.cz
www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
Telefon: 973 203 840
Fax: 973 203 913
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Jaroslav Přiščák
Telefon: 973 203 801
E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
Ivana Roháčková
Telefon: 724 520 524
E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
Karel Felt
Jaroslav Pešta
Ivana Roháčková
Jiří Šimice

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
Jaroslav Pajer (OPP VHÚ)

Tisková příprava a tisk
EUROPRINT, a. s.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 3 / 2014 vyšlo: 24. 9. 2014

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele
Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNĚ

Fota na obálce: Ivana Roháčková

„Nemohla jsem si přát lepší průběh sezony,“ řekla oštěpařka Bára Špotáková, čerstvá mistryně Evropy. „Vrátila jsem se na tuto úroveň, protože mám vedle sebe lidi, kterým věřím a na které se můžu spolehnout i ve chvílích pro mě kritických.“ Jak těžký byl comeback, ví nejlépe ona sama. Zaujala mě její slova vděku směřovaná svým nejbližším za to, jak jí dokázali podržet, ale i usměrnit. Protože tě, Báro, už nějaký den znám, věřím, že byla tato slova pohlazením na duši nejen tvé rodině, ale i tvému trenérovi, kolegům ze stáje, manažerovi a dalším. Bára se vrátila po narození synka Jeníka v top formě do situace, kdy jí snad každý český sportovní fanoušek nadšeně vyhlíží na svých přijímačích – a to nejen kvůli výsledkům, ale i za to, jak se slavná oštěpařka dokáže o svůj úspěch rozdělit s těmi, kteří k němu dopomohli. Bylo mi ctí pogratulovat medailistům – kapitánce Barboře Špotákové, desátníku Vítězslavu Veselému i Janu Kudličkovi – na letišti při návratu z evropského šampionátu. Po mé gratulaci jak Vítá, tak Bára odpověděly stručně, krátce, jasně a správně jako vojáci, příslušníci armádního sportu: „Sloužím vlasti.“ I tato slova byla míněna upřímně.

3/14

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

- 2 Robert Změlík: „Velký dík armádě a Dukle“
- 4 Komplettní sbírka z Curychu
- 6 Špotáková: Našla jsem v sobě bojovnici
- 7 Veselý: Medaili věnuju prvnímu trenérovi
- 7 Kudlička: Stříbro by bylo hezčí
- 8 Zlatý pevný kilometr – dvakrát Janošek a jednou Wagner
- 10 Brokaři zabrali, Kostelecký má bronz
- 12 Kulhavý zlatem v maratonu zkompletoval „grandslam“
- 14 Sedm medailí pro sedm statečných
- 16 Jiroušek nevybočil ze zlaté cesty, triumfoval dvakrát
- 18 Synkův zlatý hatrick
- 20 Kuf má světový bronz, Svoboda se vrátil
- 22 Stříborný piatok bystrickej Dukly
- 24 Vzpomínky devadesátiletého mladíka
- 26 Když zdraví řekne dost
- 28 Kaleidoskop
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Termínovka
- 31 Medaile, rekordy a tituly
- 32 Nejrychlejší duklák

obsah

Robert Změlík: „Velký dík armádě a Dukle“

V sobotu 6. září přesně v 16 hodin skončil slavnostním vyhlášením vítězů celorepublikového finále 5. ročník Odznaku všestrannosti olympijských vítězů (OVOV), který se poprvé konal na stadionu Armádního sportovního centra DUKLA Juliska v pražských Dejvicích. Historicky první hatrick finále OVOV, výjimečná domácí atmosféra a skvělá organizace, o tom se nejvíce mluvilo mezi soutěžícími a jejich učitelským a rodičovským doprovodem během hromadného balení a úklidu stadionu.

Dvoudenního 5. ročníku se zúčastnilo 650 dětí ze 183 škol a sedmi evropských států. Celkovým vítězem 5. ročníku sportovního klání mezinárodního dorostu se stal potřetí v řadě dvanáctiletý Tomáš Kratochvíl s 8 423 body, který přijel se svou základní školou Vyhlička z Valašského Meziříčí. Jeho trenér nešetřil chválou na rozhodčí a místo konání finále: „Velká pochvala vojákům, všechno jelo jak švýcarský hodinky a skončili jsme ještě o chlupek dřív, než bylo plánováno.

Skvělá atmosféra a prostředí stadionu. Rozhodně to byl nejlepší ročník, který jsme absolvovali. Doufám, že se tu zase za rok sejdem.“

Organizaci a hodnocení sportovních týmů opět zajišťovalo 80 vojáků Armády České republiky z celkem 20 vojenských zařízení včetně Fakulty tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy. Ta doplnila 40 vojáků pozemních sil a 20 vojáků vzdušných sil o dvacítku studentů z vojenského oboru. Podruhé akci

také podpořili jako mentoři týmů příslušníci Policie České republiky.

I letos vojáci nechyběli při VIP exhibici, která dětem zpestřila a snad i motivovala odpolední dění prvního soutěžního dne. Tentokrát soutěžili odvážní z řad herců, zpěváků, vrcholových sportovců a vojáků spolu s autory projektu OVOV Robertem Změlíkem a Romanem Šebrlem ve smíšených dvojicích.

Zástupce armády desátník Ivo Vrba ze 72. mechanizovaného praporu Přáslavice, který je reprezentantem AČR ve vojenském pětiboji, soutěžil v týmu s hercem Ladislavem Hamplem. Dalším soutěžícím byl například bavič Jakub Kohák. Duklu reprezentoval Martin Fuxa, letošní mistr světa v rychlostní kanoistice, který s týmovým kolegou Filipem Dvořákem, bronzovým z evropského šampionátu, soutěž vyhrál. Tým OVOV – tedy Změlík a Šebrle – skončil na druhém místě.

„Rozhodčí byli skvělí. Nebyl podán žádný protest. Jsou to prostě profíci. Díky taky za zdravotnický dohled. Měli jsme štěstí a žádné vážné úrazy jsme neměli, ale přítomnost armádní sanity pro všechny přítomné byla jistota rychlé pomoci,“ komentoval podporu armády Radek Zavřel,

projektový manažer OVOV. Vedle zdravotníků ze spádového zdravotnického zařízení Praha, kteří oba sportovní dny zajišťovali zdravotnickým dohledem, akci při slavnostním zahájení podpořili vojáci ze 42. mechanizovaného praporu Tábor ukázkami boje zblízka a 24. základny dopravního letectva Praha – Kbely s ukázkou výcviku kynologie a seskoky padákem z vrtulníku Mi-17.

Při slavnostním vyhodnocení celorepublikového finále Robert Změlík spolu s Romanem Šebrlem poděkovali také jmenovitě plukovníkovi Miroslavu Jebavému a podplukovníkovi Tomáši Říhovi z oddělení záchranné a výsadkové služby a tělesné výchovy armády za vojenskou organizaci akce a plukovníkovi Jaroslavu Přiščákov, řediteli ASC DUKLA, který poskytl sportovní areál Juliska k využití projektu. „Letošní rodinná atmosféra byla jedinečná. A zvláště pro mě osobně. Stejně jako já i Roman Šebrle jsme tady léta trénovali. Mám odtud úžasně vzpomínky. I dneska tady nejen na mě, ale na všechny soutěžící, působila ta aura a energie slavných sportovců, mistrů světa a olympioniků, které Dukla vypěstovala. Bylo to inspirující. Opravdu velký dík.“

1/ Roman Šebrle, Robert Změlík, Martin Doktor a plk. Jaroslav Přiščák
2/ Poháry OVOV pro vítěze

Text: Mjr. Magdalena Dvořáková,
KsV KaGS
Foto: Ivana Roháčková

Kompletní sbírka z Curychu

Pro světovou rekordmanku Špotákovou měl závod na slavném stadionu Letzigrund nečekanou zápletku. Do Curychu letěla po narození syna Janka jako neporazitelná oštěpařka, s přehledem zvládla i kvalifikaci.

Při mateřské pauze letitých rivalek Abakumovové a Öbergföllové ji ale ve finále zaskočila překvapivá soupeřka: Srbka Jelačová. Ta si posunula osobní rekord na 64,21 m a Špotáková musela v páté sérii zmobilizovat všechny síly, aby ji o 20 cm překonala.

„Bylo to hrozné a vůbec jsem nevěděla proč. Sice ten výkon je špatný, povedl se jenom jeden hod, ale nakonec se můžu pochválit za to, že jsem zabojovala,“ vykládala Špotáková, která ziskem evropského titulu

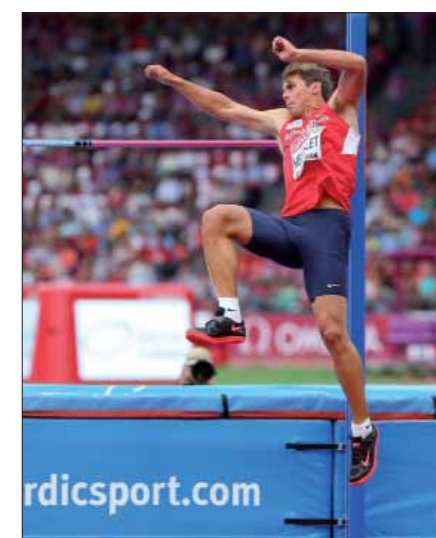
dosáhla na poslední velké zlato, které jí chybělo ve sbírce. „Pyšná na to, jak jsem házela, nejsem. Ale to už je druhá věc, na to se historie neptá,“ mávla rukou.

Fandil i Janek

V hledišti měla podporu svých nejbližších, vedle trenéra Jana Železného seděl na tribuně i přítel Lukáš Novotný a jejich roční syn Janek. Pravda, na kulisu stadionu Letzigrund si zvykal složitě, což neuniklo ani samotné oštěpaře.

„Moc se mu tady nelíbilo, ještě do toho Janeček brečel, což mě docela rozhodilo,“ přiznávala po finále. Její přítel tak na chvíli

Zlato, stříbro, bronz! A brambory k tomu. Kompletní medailovou sbírku si z úspěšného šampionátu v Curychu přivezli atleti Dukly. Nejcennější kovy pobrala esa z oštěpařské skupiny Jana Železného: zlatá Barbora Špotáková a stříbrný Vítězslav Veselý. Bronz vybojoval v tyčkařské bitvě Jan Kudlička. Bilanci české výpravy doplňovala rovněž bronzem chodkyně Anežka Drahotová.

syna vzal na procházku do útrob stadionu, aby ho utišil. „Trochu si pobřečel, ale to mu neuškodí. Má maminku mistryni Evropy a jednou bude rád, že tu byl, až mu to řekneme,“ usmívala se.

Kouč Špotákové Jan Železný při závodě prožíval pořádné nervy. „Bylo to hodně vyčerpávající. Musela ze sebe dostat všechno. Důležitý moment byl, když ji přehodila ta Srbka, to přece není holka, která by měla Báru porazit,“ komentoval finálový závod trojnásobný olympijský vítěz. „Byl jsem nervózní, protože bylo vidět, že to není ono, nejede jí to,“ vyprávěl.

Pral se s rozběhem

Z tria jeho mužských svěřenců prošel do finále jen Vítězslav Veselý, pro Petra Frydrycha a Jakuba Vadlejcha se přes letošní slibné výsledky stala kvalifikace konečnou.

Veselý se na Letzigrund dvakrát netěšil, neseděl mu omezený prostor pro rozběh. Ve finále se však házel z druhého konce stadionu, čímž úřadující mistr světa získal pár decimetrů rozběhu navíc. Proti Veselému se postavil finský šik, trio oštěpařů ze země tisíců jezer na čas okupovalo kompletní stupně vítězů. Obhájece zlata ale dokázal finskou nadvládu rozbít, hodem z páté série dlouhým 84,79 m nestačil jen na Anttiho Ruuskanena.

„Malinko jsem se s tím zase pral. Bylo to vyčerpávající, nic snadného, jsem rád, že aspoň ten jeden hod tam uletěl,“ přiznával Veselý. „Nervy to byly obrovské,“ uznal i trenér Železný. „Druhé místo ale má pro mě cenu zlata. Jak měl Víťa problémy s kolenem, nemohl být tak dobře připravený jako v loňském roce, ale i tak to vyvářil úplně skvěle,“ pochválil svého svěřence.

„Ta stříbrná medaile je neuvěřitelná, když máte čtyři měsíce výpadek a hodíte na velké soutěži skoro 85 metrů, ještě na tak těžkém povrchu, který musel pro oštěpaře vymyslet blázen,“ podívoval se úspěšný kouč.

Bronzový double

Jan Kudlička si přivodil nervózní chvílky v kvalifikaci, kde potřebných 560 cm překonal až na třetí pokus, ale ve finále uspěl i o deset centimetrů výš, což mu stačilo na dělený bronz s Francouzem Menaldem.

Medaili stejné hodnoty získal už v březnu při halovém mistrovství světa v Sopotech. „Šel jsem do závodu s tím, že jsem na medaili měl a chtěl jsem ji,“ neskrýval svěřenec Boleslava Patery. Jeho tréninkový kolega Michal Balner si neporadil s kvalifikačními nástrahami.

Jaroslav Bába měl dobrý odhad. Po výškařské kvalifikaci říkal, že by rád vybojoval

čtvrté místo, neboť trojice Bondarenko, Uchov, Procenko je letos nedostížitelná. A těsně pod stupni vítězů český skokan za touto trojicí skončil. V deštivém závodě mu k tomu pomohl výkon 230 cm. „Čtvrté místo je dobré umístění, ale po závodě mě trochu mrzelo,“ přiznával výškař.

Desetiboj, který se mu na dlouho vryje do paměti, absolvoval v Curychu Adam Sebastian Helcelet. Ne snad výsledkem, doufal na mistrovství Evropy v lepší než jedenácté místo za 7 955 bodů, ale chvílemi extrémními podmínkami, které na stadionu Letzigrund panovaly. „Hlavně tyčka byla nebezpečná, tam to bylo o hubu,“ líčil. Marek Lukáš při premiéře na seniorském šampionátu bral 16. příčku za 7 660 bodů.

Smolný osud na šampionátu potkal Jakuba Holušu, jehož medailové naděje zhatila nemoc a do finále patnáctistovky nenastoupil. „Asi mě srazila nějaká střešní chřipka. Den před finále jsem ležel, bojoval se žaludkem a teplotou až 37,8. Je mi to moc líto,“ uvedl šestadvacetiletý běžec.

Smolná vyřazení

Těsně unikl boj o medaile koulařským svěřencům Petra Stehlíka. Ladislav Prášil byl v kvalifikaci prvním nepostupujícím, Tomáš Staněk skončil těsně za ním, třináctý v kvalifikaci skončil i kladivář Lukáš Melich, bronzový z loňského MS.

Čtvrtkař překážkář Michal Brož v rozběhu letos poprvé prolomil hranici 50 sekund a výkonem 49,90 přímo postoupil do semifinále, kde pro něj šampionát skončil.

Dramatické chvíle prožilo kvarteto čtvrtkařů, v němž dukláky Daniela Němečka s Patrikem Šormem doplňoval Jan Tesař a Michal Desenský. Po jejich postupu na čas do finále ještě rozhodčí dali Nizozemcům šanci absolvovat sólový závod a pokusit se Čechy vyřadit. To se jim však nepodařilo, česká štafeta pak mezi elitní osmičkou doběhla poslední.

Text: Michal Osoba
Foto: Jan Kucharčík

Špotáková: Našla jsem v sobě bojovnici

Když věděla, že pokus Němky Stahlové je příliš krátký a evropské zlato jí nikdo nesebere, propukla v obrovský jásot. Pro oštěpačku Barboru Špotákovou měla curyšská medaile obrovskou cenu. Sbíрка je kompletní, vyhrála mistrovství Evropy, světa i olympiádu. To se z českých atletů povedlo už jen Romanu Šebrlemu.

Líbí se vám medaile?

Nádherná. Jedna z nejhezčích, co mám. Je tam vyryté jméno i výkon, to nebývá pravidlem.

Také byla hodně tvrdě vybojovaná.

Byl to jeden z nejtěžších bojů, prala jsem se sama se sebou, s technikou. Ten závod si budu pamatovat jako šílené drama. Tu hymnu jsem si ale užila nejvíc. Člověk ji zažije párkrát za život a jsem strašně vděčná, že jsem ji mohla zažít znovu.

Spadl vám po konci soutěže velký kámen ze srdce?

Řekla jsem si, že to je doma, asi jsem v sobě musela objevit bojovnici. Ten výkon (64,41 m – pozn. red.) je špatný, byl to jenom jeden hod, ale nakonec se můžu pochválit, že jsem zabojovala. Vytáhla jsem se z hrozného pocitu, ten závod byl jako zlý sen.

Co pro vás znamená, že už jste zkompletovala svou sbírku titulů?

Je to něco absolutně výjimečného, až si říkám: proč zrovna já? Je opravdu neuvěřitelné, že se mi to podařilo, stojí za tím dlouhodobá práce týmu lidí kolem mě. Vybrat si dobré lidi je základ, ti vás drží nahoře. A já mám kolem sebe pořád stejné kamarády.

Lidé kolem vás jsou určitě důležití, ale při závodě jste na ploše vždy jen vy sama.

Já umím zabojovat v okamžiku, kdy je to třeba. Vydat ze sebe v těžké situaci to nejlepší. Na ploše je člověk sám, ale většinu roku na trénincích sama nejsem. Sama bych dokázala prd.

Dodá vám evropské zlato další motivaci směrem k olympijskému Riu?

Jo i ne. Je to zase takové uspokojení, že mám vše a mohla bych to zabalit. Je dobře, že mi to po návratu jde, mám motivaci další dva roky vydržet. Kdyby se mi nedařilo, bylo by to těžší.

Rio vidíte jako horizont své kariéry?

Nejradši bych po Riu měla další dítě, což by byl ideální scénář, ale to nejde napláňovat.

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Veselý: Medaili věnuju prvnímu trenérovi

Rozbil finskou nadvládu. Oštěpař Vítězslav Veselý se pátým pokusem vklínil mezi finské trio a pokusem dlouhým 84,79 m vydřel stříbro. Po titulu mistra Evropy z roku 2012 a loňském světovém zlatu přidal další cennou medaili do sbírky.

Stejně jako Barbora Špotáková jste si klíčový hod schoval do páté série.

Ta to měla ještě vydrženější a s lepším koncem. Nebylo to nic lehkého, jsem rád, že mi aspoň jeden hod uletěl. Malinko jsem se zase pral s rozběhem, pak mi Železnák říkal: „Klidně jdi na držku, dopadni tam jako Finové.“ Tak jsem se rozběhl, udělal spodní oblouk a pak už si nic nepamatuju, akorát jak jsem brzdil rukama. A dopadlo to dobře.

Proto jste se Železnému po závodě symbolicky klaněl?

Určitě. On věděl, o co jde, ale vždycky to trenér musí umět závodníkovi předat, navíc není snadné to pak zrealizovat. Vsadil na jednu kartu a pak mi to pomohlo.

Říkal jste si, že nedopustíte, aby všechny medaile pobrali Finové?

Byl jsem rád, že jsem se mezi ně vloupl. První tři Finové, to by byla ostuda pro nás, zbytek oštěpařů. Ale jsou dobří, respekt. Měli v Curychu spoustu fanoušků, mají oštěp rádi... Dřív jsem se na ostatní a říkal si, že nikdo nevypadá, že by ten trojblok mohl rozhodit, tak se tam zkusím vecpat. Měl jsem na to dva pokusy a věděl, že jsem připravený dobře. Věřil jsem si i na Ruuskanena, ale nakonec jsem byl rád, že jsem to dopíchl na druhé místo.

Jak si ceníte medaile ve srovnání s předchozími?

Myslím, že jsem to prožíval stejně jako ty zlaté. Každá má jiný příběh, ale za tuhle jsem vyloženě rád. Letos to bylo jako na houpačce, nevěděl jsem, co od sebe čekat. Byl tu strašák povrchu, rozběhu... Myslím, že jsem z toho vytěžil maximum. Ještě bych rád řekl, že medaili chci věnovat Jaroslavu Halvovi, který letos na jaře zemřel. Byl to on, kdo mě naučil základy oštěpu. A vzhledem k tomu, že teď můžu bojovat o medaile, byl to dobrý základ.

Kudlička: Stříbro by bylo hezčí

Bronzový rok. Po své první velké medaili na březnovém halovém mistrovství světa v Sopotech přidal tyčkař Jan Kudlička kov stejné hodnoty i v Curychu. Po úspěchu na 570 cm se o bronz podělil s Francouzem Menaldem.

Na ploše Letzigrundu jste příliš nejásal, udělal vám bronz radost?

Placka je pěkná, ale stříbrná by byla hezčí. Je to letos už druhý bronz, ale nebyla to euforie jako v Sopotech. Cítil jsem, že to mohlo být ještě lepší. Prali jsme se s větrem a při druhém pokusu na 575 chybělo jen trošku a viselo by mi na krku stříbro.

Myslíte, že víc doceníte medaili s odstupem času?

Je fajn, že jsem během jednoho roku získal dva bronz. V Sopotech jsem skočil 580 a byl jsem šťastný. V Curychu jsem měl na krku zase bronz a nebyl jsem úplně nejšťastnější, šance být druhý byla. Ale jo, kolik lidí udělá dva bronz za rok? Na tehle medaili je napsaný výkon, kdyby tam bylo třeba 580, bylo by to ještě hezčí, ale jen o místo.

Ke stříbru byste potřeboval uspět na 575 centimetrech. Nebylo k tomu úplně daleko.

Byly to dobré skoky. Nechci říkat nic proti rozhodčímu, ale domluvil jsem se s ním a on mi odkýval, že pustí čas až po startu štafety. Jenže ho pustil dřív a poprvé v životě se mi stalo, že jsem se v půlce rozběhu zastavil. Jindy, když chci skočit, skočím, ale teď přišel takový poryv větru, že jsem musel zastavit, jinak bych stejně proběhl.

Před šampionátem jste říkal, že světový rekordman Lavillien v této sezoně nepůsobí tak suverénně. V Curychu ale asi opět potvrdil, že je o úroveň výš než zbytek světa.

To jsem říkal. Jenže když jsem tu byl na prvním tréninku a viděl ho běhat, věděl jsem, že zase vypadá líp. Ale je o dva roky starší, tak třeba půjde dřív do důchodu. (úsměv)

Zlatý pevný kilometr – dvakrát Janošek a jednou Wagner

Dvě úspěšná vystoupení zvládli dráhoví cyklisté Dukly Brno během léta. Nejprve se konal evropský šampionát do 23 let a juniorů v portugalské Anadii, za tři týdny se pak sešli junioři ještě na mistrovství světa v jihokorejském Kwangmjongu. Celkový účet – čtyři medaile – je pro českou cyklistiku výborným počinkem a příslibem do dalších let.

Na evropském šampionátu na sebe upozornil vítězstvím v kilometru s pevným startem Jiří Janošek, o senzaci se pak ve stejné disciplíně postaral při světové konfrontaci, kde získal v krátkém časovém rozmezí druhé zlato. A to je v juniorské kategorii nováčkem!

Produkt brněnské dráhařské líhně

„Původně jsme ladili na Evropu, kde byla větší šance na medaili, ale forma vydržela

na dva šampionáty,“ říkal sedmnáctiletý mladíček Janošek, jakoby se jednalo o běžnou záležitost. Na mistrovství světa byl v těžší konkurenci ještě lepší. „Dařilo se mu víc než v Portugalsku. Přesně se trefil do dne D a hodiny H. Všechno mu sedlo, podal nádherný výkon,“ chválil svého svěřence trenér juniorské reprezentace Zdeněk Nosek.

Výborně si vedl i osmnáctiletý Jiří Fanta v keirinu. V Anadii

1

2

3

4

1 a 4/ Jiří Janošek
2/ Junioři – Nosek, Janošek, Ševčík, Šrůtková, Fanta a Weber
3 a 5/ Robin Wagner

5

dojel třetí a v Kwangmjongu pak čtvrtý. „Dostat se v této disciplíně dvakrát mezi absolutní elitu svědčí o jeho schopnostech,“ pokračoval kouč.

Ve sprintu se Janošek na ME dostal do semifinále, ale když „svlékl“ galusku, už se pak nechytl. Čekal ho boj o bronz proti Polákovi Rajkowskému, jemuž dvakrát podlehl a zbyly na něj „brambory“. Na MS si vylepšil čas na letmých 200 metrů, který znamenal i české juniorské maximum 10,241, ale stejně jako Fanta skončil ve čtvrtfinále. V týmovém sprintu dojeli Češi šestí, když třetím do party byl Jan Ševčík.

Talentovaný Janošek je podle Zdeňka Noska jedním z produktů systematické brněnské líhně. „Začali jsme spolupracovat už v kadetské kategorii. Věděl, co chce, a trénink jsme směřovali k účasti na juniorských šampionátech, a to je přesně cesta, jak pracovat s mladými cyklisty. Už jako kadet dokázal v domácím mistrovství juniorů vyhrát pevný kilometr,“ vyprávěl trenér.

Příklon k olympijským disciplínám

V Koreji vyhrál kilometr ve skvělém čase 1:02,558, což je český juniorský rekord. Ještě cennější byl výrazný náskok 1,447 v cíli, kterým pokořil druhého Rusa Nosova. „Jelo

soké tempo udržet do posledních metrů,“ říkal o triumfu rodák z Kelče na Vsetínsku.

Kilometr s pevným startem však není olympijská disciplína, a tak se Jiří Janošek chce v příští sezoně víc zaměřit na tratě, v nichž se bojuje pod olympijskými kruhy – jedná se o sprint, týmový sprint a keirin. „V těchto disciplínách bych chtěl v nadcházející sezoně uspět na juniorských šampionátech. Není to však kvůli příštím hrám v Riu. Na ně už běží dvouleté kvalifikace a do nich jsem vůbec nenastoupil, neboť s muži ještě nezávodím,“ vysvětlil talentovaný cyklista.

Zdařilá obhajoba zlaté medaile

Na evropském šampionátu do 23 let zasáhli do všech tří individuálních sprinterských disciplín Robin Wagner a David Sojka. Prvně jmenovaný nastupoval na kilometr s pevným startem jako obhájce loňského titulu. „Samozřejmě byl výborně připravený, měli jsme velká očekávání a ovšem i určitou nejistotu, jak se s těžkým břemenem vypořádá. To se nedá nikdy přesně odhadnout,“ začal své vyprávění trenér reprezentace do 23 let Lubomír Vojta.

„Robin ovšem roli favorita splnil. Kilometr je však velice náročná disciplína, takže obhajoba určitě nebyla snadná. Dosáhl rychlého času 1:02,071 a před dvojicí, která se dělila o druhé místo, měl luxusní náskok téměř

osm desetin sekundy. Neztratil se ani David Sojka, který byl šestý,“ popsal kouč první úspěšné vystoupení.

Ve sprintu Wagner vypadl ve čtvrtfinále a po rozjezdu poražených bral sedmou příčku, Sojka se zařadil na 13. místo. Závod v keirinu byl podle Vojty ovlivněn spornými výroky rozhodčích. „Úzkostlivě se dodržovalo to, co se jinde běžně toleruje. Doplatil na to i Robin, který v době, kdy cyklisté ještě jeli za motocyklovou dernou, měl na soupeře před sebou trochu větší odstup. To, co bývá naprosto standardní, rozhodčí v Anadii nepustili a zařadili ho do jízdy o 7.–12. místo,“ krčil trenér rameny.

V ní se střetli oba Češi a jednadvacetiletý Wagner se přes velké zklamání dokázal zkoncentrovat. Malé finále vyhrál a o rok mladší Sojka skončil druhý. „Robin bude v kategorii do 23 let startovat i v příští sezoně a, i když už je zkušeným závodníkem, může před přechodem do elite ještě dozrát. Jeho výkonnostní růst je velice nadějný. To samé platí o Davidovi. Udělal si osobní rekord ve sprintu a dobře závodil v kilometru i v keirinu,“ dodal optimisticky Lubomír Vojta.

Text: Milan Novotný
Foto: Lenka Brtnová

BROKAŘI ZABRALI, Kostelecký má bronz

Probíhající sezona potvrzuje letitou pravdu, že brokaři Dukly jsou pilířem české střelecké reprezentace. Dokázali to i na červnovém mistrovství Evropy v maďarské Sarlóspusztě a červencovém Světovém poháru v Pekingu. A to před sebou mají vrchol sezony – v polovině září světový šampionát v Granadě, kde se už bude bojovat poprvé o účastnická místa v olympijském Riu de Janeiru.

Rozhodly pevné nervy

David Kostelecký střílí v této sezoně v trapu velmi vyrovnaně a hlavně dobře, takže bojuje o přední umístění. Závod mistrovství Evropy byl rozložený do tří dnů, protože přijelo hodně střelců a kapacitně se do dvou

2

3

4

1/ David Kostelecký
2/ Josef Navrátil

3/ Matěj Novota
4/ Jan Sychra

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

dnů nevešli. „Tím to bylo všechno náročnější. V pátek navíc foukal silný vítr, který poznamenal především poslední položky. Udělal jsem dvě chyby a říkal jsem si, že se s celkovým nástřelem 121 bodů nedostanu do semifinálové šestky, a tudíž do boje o medaili tak nepůjdu. Nakonec to stačilo,“ podělal se o svoje pocity Kostelecký.

V semifinále udělal dvě chyby z patnácti ran a prostřílel se do duelu o bronz, kde ho ale čekal soupeř z nejtěžších. Chorvat Anton Glasnovič. „To je borec, který vypjaté souboje, kdy máte na terč jen jednu ránu, náramně umí. Mně ještě ke všemu nešel jeden terč, vysoko stoupající pravák, ten jsem minul v semifinále i v souboji o bronz. Glasnovič se ale pro mne nečekal v závěru rozsypal a udělal dvě chyby. A já měl medaili,“ popsal cestu k bronzu Kostelecký. Ani jeho výborný výkon však nepomohl družstvu na lepší než osmé místo.

Letos se Kosteleckému opravdu daří. Byl pátý na Světovém poháru v Mnichově, teď bronzový na mistrovství Evropy. Vrcholem sezony bude zářijový světový šampionát v Granadě. „Bylo by skvělé, kdybych postupoval vzhůru jako dosud po dvou příčkách. Jenže střelba je strašně ošidná. První půlka sezony byla výborná, uvidíme, co ta druhá,“ nedělal si Kostelecký zbytečné nervy před světovým šampionátem.

Skeetař Jan Sychra si svoje „minuty slávy“ vybral už v Mnichově vítězstvím na Světovém poháru. V Maďarsku nastřílel 120 bodů a dva mu chyběly k semifinále. I tak byl z Čechů nejlepší, ale družstvo skončilo až páté, čtyři body od bronzu.

Juniorská sbírka medailí

Junioři si přivezli z Maďarska hezkou sbírku medailí a opět byli tahouny mladí dukláci.

V trapu nastříleli Pavel Vaněk a Josef Navrátil shodně 115 bodů a mezi šestici nejlepších se probjovali z rozstřelu. Patnáct semifinálových ran lépe zvládl Vaněk, který udělal v první polovině čtyři chyby, ale zbytek „vyčistil“ a šel do duelu o bronz. Navrátilovi semifinále nevyšlo a sedm chyb jej poslalo na šesté místo. Vaněk „chytil slinu“ a z patnácti ran minul až poslední terč, zatímco Slovák Michal Slamka se šesti chybami neměl šanci, takže bronz putoval do Hradce Králové. Češi ale dali dohromady 342 bodů a získali zlato v družstvech. Tím třetím do party byl Vladimír Štěpán.

Duklácký prapor držel v juniorském skeetu Matěj Novota, který v základním závodě trefil 119 terčů a postupoval jako první. Pět semifinálových chyb ho však poslalo na pátou příčku. Kolegové Ondřej Chocholatý a Jan Zámečník ale podali také slušné výkony a nakonec z toho bylo týmové stříbro za 346 bodů, tedy medaile, která juniorům dokompletovala kolekci. K té nejceněnější chyběl jediný asfaltový „holub“.

Brambora, která nechutnala

Peking je pro Davida Kosteleckého střelnici zaslíbenou. Vždyť v roce 2008 tu na olympiádě vstoupil svým vítězstvím mezi nesmrtelné. Vedro, dusno, velký časový rozdíl. Faktory, které jsou pro střelce nepřijemné. Navíc dost foukalo, ale tohle platilo pro všechny. Kostelecký trefil v základním závodě 122 terčů a postupoval jako čtvrtý. V semifinále netrefil čtyři z patnácti terčů a šel do duelu o bronz. V něm mu uletěly dva a z medaile se radoval Ital Daniele Resca. „Bramborová“

medaile v místě největší slávy v kariéře sice českému brokaři moc nechutnala, ale v kontextu celé sezony potvrdil, že do Granady na mistrovství světa pojede jako jeden z favoritů.

Jan Sychra jako by si po evropském šampionátu řekl, že před tím světovým nebude „vystrkovat růžky“ a okopíroval umístění z Maďarska. Nastřílel 119 bodů, když ve dvou položkách udělal po dvou chybách. K semifinále mu chyběl jediný terč, ale při vyrovnání výkonů nejlepších borců z toho bylo opět čtrnácté místo.

Mazurová ve finále

V Pekingu se představili i další dva střelci Dukly. Její velké talenty v kulových disciplínách – puškařka Nikola Mazurová a pistolář Jindřich Dubový. Výkony obou jsou solidním příslibem do bojů o letenky na olympiádu v Riu, o které se začne už v září bojovat na světovém šampionátu v Granadě.

Nikola Mazurová potvrdila, že už patří do světové špičky. Ve sportovní malorážce si nástřelem 582 bodů vybojovala účast v osmičlenném finále, v němž nakonec se 400,5 bodu skončila sedmá. Neztratila se ani ve vzduchové pušce. Nástřelem 413,2 bodu skončila jedenáctá, jen dva body od finále.

Pouhé čtyři body dělily Jindřicha Dubového od finále ve vzduchové pistolí, ale solidních 577 bodů tentokrát stačilo „jen“ na osmácté místo. V libovolné pistolí na 50 m dosáhl na 544 bodů, což znamenalo konečné 27. místo. Znovu však potvrdil, že jde výkonnostně nahoru a těm nejlepším se bodíky od bodíku přibližuje. |

1

Suverénním vítězstvím na mistrovství světa v maratonu v jihoafrickém Pietermaritzburgu doplnil Jaroslav Kulhavý svou zlatou sbírku. Maratonský titul mu v ní ještě chyběl. Teď už ale má vysněný bikový „grandslam“, do nějž patří ještě titul mistra světa v cross country a olympijské zlato, kompletní podobu.

Kulhavý zlatem v maratonu zkompletoval „grandslam“

Kulhavý však nebyl jediným duklákem a svěřencem trenéra Viktora Zapletala, který na konci června na jihu černého kontinentu zazářil. Ve výborném světle se na vytrvalostním šampionátu představila i jeho kolegyně z továrního týmu Specialized Racing Tereza Huříková. Dva týdny po zisku titulu maratonské mistryně Evropy si ve světové konkurenci dojezdila pro skvělý bronz. Pro pořádek je třeba připomenout, že na ME v německém St. Wendelu bral Kulhavý stříbro.

Kulhavý: Maratonský titul pro mě hodně znamená

Čtyřhodinové maratony určitě nejsou takový stres, ale dají se v nich také nasekat chyby. Třeba při občerstvení. Kdybych se zapomněl najíst, můžu na to dojet. Člověk si také musí v případě nouze sám pomoci s technikou, protože depa jsou daleko od sebe. Já jsem nechyboval, dostal se brzo do čela a náskok postupně zvětšoval. Maraton je odlišná disciplína, je potřeba na ni speciálně potrénovat a specificky se připravit.

Zlatem z Pietermaritzburgu jste dovršil pomyslný bikový „grandslam“. Jak to vnímáte?

Je to pro mě super záležitost, protože kombinace cross country a maratonu je dneska strašně náročná. Dělat obě disciplíny na vrcholové úrovni skoro nejde. Proto pro mě tenhle titul hodně znamená a moc si ho vážím. I kvůli tomu, že jsem se dokázal přeměrovat a porazit specialisty.

Pomohlo vám ke světovému primátu druhé místo z Evropy?

Určitě, i když jsem St. Wendel bral spíš jako trénink na Pietermaritzburg. Nakonec z toho bylo stříbro, a díky tomu jsem věděl, že mám ve světovém pelotonu šanci na zlato. V Německu jsem taky prolomil smůlu, která mě kvůli zdravotním a technickým problémům letos provázela. Proto jsem vrchovatě šťastný. O maratonském zlatu jsem snil a útok na něj plánoval.

Nechyběl vám při předcházejících Světových pohárech v cross country určitý klid, který se pak v dvakrát tak dlouhých maratonech dostavil?

Budete mít po splnění svého posledního cíle motivaci do dalších startů?

Nemyslím, že bych s tím měl mít problém. Vždyť i obhajovat tituly má své kouzlo a je to koneckonců běžné. Třeba olympiáda je už za dva roky. To samé platí o šampionátu ve stejném roce, který se pojede v Novém Městě, takže o sezonu 2016 nemám obavy.

Na obou maratonských šampionátech získala medaile i vaše kolegyně ze Specialized i Dukly Tereza Huříková. Jak se na její úspěchy díváte?

Tereza předvedla perfektní výsledky a je mi na ní sympatické, že touží i po úspěchu v cross country. Když se jí podaří zlepšit starty, může se dočkat. Letošní maratonské výsledky jí určitě pomohou v motivaci a chuti do dalšího tréninku. Na okruhu jsme se jí s Frantou Raboněm snažili pomáhat a jsem rád, že se to povedlo.

Největší úspěchy Jaroslava Kulhavého:

mistr Evropy v cross country 2010 a 2011
mistr světa v cross country 2011
celkový vítěz Světového poháru 2011
olympijský vítěz 2012 v cross country
mistr světa v maratonu 2014

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Huříková: Jsem takový diesel, maraton mi sedí

Měla jste v Pietermaritzburgu ulehčenou úlohu, když jste šla na start jako čerstvá mistryně Evropy?

To bych úplně neřekla. Do každého závodu jdu naplno a v Africe byla mnohem silnější konkurence. Byla to jiná trať a jiná výzva, ale taktiku jsem neřešila. Chtěla jsem co nejdéle vydržet v čele, a to se povedlo. I když jsem asi 70 kilometrů závodila sama, držela jsem rychlé tempo. Vyšlo mi to dobře i s občerstvením. Vždycky, když mi docházely síly, nebyla jsem daleko od depa a tam jsem nabrala novou energii.

Do letošní sezony jste nevstoupila špatně, ale na konci května vám nevyšel Světový pohár v Novém Městě. Jak jste se odrazila k maratonským medailím?

Nikde není psáno, že když vstoupím do sezony desátým místem, bude to už pořad takové. Nejsme stroje, které musí bezchybně šlapat každou neděli. Výkonnost ovlivňuje zdraví, pády, technické problémy a řada

dalších faktorů. Po Novém Městě, kde mi to před domácími fanoušky nešťastně nesedlo, se ukázalo, že jdu správnou cestou.

Dokázala jste, že vám maratony sedí. Nepřemýšlela jste, že byste se na ně zaměřila?

Vždycky jsem tvrdila, že jsem na maratony moc mladá. Nakonec jsem se nechala přesvědčit a ukázalo se, že jsem takový diesel, kterému dlouhé tratě sedí, i když se na ně speciálně nechystám. Kdybych chtěla, tak můžu v kariéře pokračovat jako maratony, ale kvůli dynamice a rychlosti a možnosti dostat se na olympiádu říkám, že cross country je moje disciplína. A na tom nic nemění ani maratonské medaile.

Během krátké doby získal stejně jako vy dva cenné kovy i Jaroslav Kulhavý. Vnímala jste to jako český úspěch?

Jarda je neskutečný fenomén v tom, že se dokáže dokonale připravit na jakýkoliv závod. Je neskutečný dřič, sportu

obtěžuje život a je z něj cítit vášeň pro cyklistiku. V tom má můj obdiv. Jsem ráda, že jsme týmoví kolegové, a líbí se mi, že jsme ještě s Frantou Raboněm vytvořili v americké stáji český gang. Je to hrozně příjemný. Spojuje nás česká mentalita, a to nás odlišuje od ostatních.

SEDM MEDAILÍ pro sedm statečných

Čeští rychlostní kanoisté mají za sebou dva šampionáty splněných snů. Z mistrovství Evropy v německém Brandenburgu si přivezli dvě zlaté medaile a jednu bronzovou. Vysvědčení z mistrovství světa v Moskvě je ještě úžasnější: dvě zlata, stříbro a bronz. Nesmírně cenné kovy zdobí sedm statečných závodníků, vesměs členů pražské Dukly. Jména Josef Dostál, Martin Fuksa, Jaroslav Radoň, Filip Dvořák, Daniel Havel, Lukáš Trefil a Jan Štěrba začíná kanoistický svět skloňovat ve všech pádech a s velkým respektem.

Dostál potřetí mistrem světa

Josefu Dostálovi na singlkajaku zhatily v Brandenburgu medailové šance na kilometru podmínky nevhodné pro kanoistiku, zato v Moskvě zářil jako hvězda první velikosti. Po titulech mezi juniory i v kategorii do 23 let se stal mistrem světa také v seniorech, což se dosud žádnému českému kajakáři nepodařilo. V cíli měl více než vteřinový náskok před Bulharem Kirčevem.

„Před finálovou jízdou jsem nebyl ani moc nervózní a na závod jsem se těšil. Vystartoval jsem rychle a naštěstí mně pomohla i dobrá technika jízdy. Potom jsem si svoji vedoucí pozici trochu hlídal, ve finiši to ještě napálil a už dvě bójky před cílem jsem mohl radostí řvát. Před závodem bych byl spokojený s pátým místem a šťastný s třetí příčkou. Takže zlato je báječné. Na stupních vítězů jsem se při hymně snažil zadržet slzy, ale nešlo to,“ přiznal Dostál, který

hned o den později pomohl ke stejnému triumfu i čtyřkajaku.

Zlatý double zkušeného kvarteta

Bronzový olympijský čtyřkajak ve složení Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál a Jan Štěrba absolvoval na mistrovství Evropy letošní první společné závody, protože Havel musel na začátku sezony odpočívat kvůli zranění ramene. Přesto na kilometrové trati za větru a v silných vlnách dokázalo toto kvarteto obhájit titul mistrů Evropy. Těsně druží skončili Slovinci.

„Bylo těžší prvenství zopakovat, než ho loni získat poprvé. Na poslední stovce jsem sotva držel pádlo, ale naštěstí jsme malý náskok udrželi,“ říkal Havel. „Bolelo to, a když jsem od poloviny trati pořádně zabral, tak moc sil mi do konce nezbylo,“ popsal doslova vyždímaný Trefil. „Byl to krásný a dramatický závod. Cítím, že v Moskvě bych mohl klukům ještě

1/ Mistři – Josef Dostál, Lukáš Trefil, Jan Štěrba a Daniel Havel
2 a 3/ Martin Fuksa na 500 m mistrem Evropy
4/ Filip Dvořák a Jaroslav Radoň získali svoji první evropskou medaili na olympijské trati

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

víc pomoci,“ sliboval Dostál. „Je neuvěřitelné, že v této sestavě jsme dojeli nejhůř třetí. Jsem moc rád, že fungujeme jako tým, a věřím, že nám to ještě dlouho vydrží,“ dodal zadák posádky, 33letý a tedy nejzkušenější Štěrba.

Na světovém šampionátu v Krylatském české kvarteto odstartovalo velice rychle, hned nechalo za sebou Rusy i Bělorusy a cílovou páskou projelo o 21 setin vteřiny před Portugalsci. „Byli jsme v pohodě a nestresovali jsme se tím, že musíme vyhrát. Po startu jsem si však řekl, že do toho dám všechno. Jízda byla bojovnější v porovnání s loňským mistrovstvím světa, v němž jsme skončili druží. Určitě i proto, že jsme si už sedli, vzájemně se respektujeme,“ srovnával Štěrba. „Na startu nejsme obvykle moc rychlí, ale tentokrát jsme vypálili jako raketa. Přesto jsem periferně viděl, že žádný velký náskok nemáme. Ani v cíli jsem si nebyl jistý, jestli jsme vyhráli,“ přiznal Trefil. „Dostal jsem nádherný dárek k mému 23. narozeninám. Nakoplo nás i předchozí Dostálovo vítězství v singlu. A navíc jsme ho v těch ovacích nechtěli nechat samotného, a proto jsme dělali všechno pro to, abychom byli také mistři,“ usmíval se Havel. „Je to krásné být dvojnásobným mistrem světa. Trochu jsem se bál, že po předchozím singlu nebude můj výkon optimální. Ale snad jsem byl platným členem naší posádky,“ dodal Dostál.

Fuksa už září i mezi dospělými

Singlkanoista Martin Fuksa odjížděl na ME se dvěma zlatými medailami z předchozího evropského šampionátu do 23 let a s představami svoji už bohatou sbírku cenných kovů dále obohatit. „Jako obhájce dvou zlatých příček z loňského roku mě skoro každý staví do role aspiranta na přední umístění, ale hned několik mých soupeřů má také vysoké ambice. Budu spokojen s kvalitním výkonem a jednou medailí,“ přiznal před odjezdem do Brandenburg.

Na olympijském kilometru se mu nedařilo, ve vlnách a pro něj nevýhodném větru skončil

až osmý. Na dvoustovce vybojoval jen finále B, zato na pětistovce si spravil náladu obhajobou titulu mistra Evropy. V průběhu závodu vedl až o loď, ale nakonec předčil domácího Brendela jen o necelé dvě desetiny vteřiny. „Vůbec jsem ho neviděl, a protože už jsem věděl, že vyhraji, trochu jsem povolil. V cíli jsem byl překvapený, že jsem ho spatřil vedle sebe. Jsem moc rád, že to naštěstí dopadlo dobře. Mrzí mě, že v dalších dvou závodech jsem zůstal za svými možnostmi, ale nasbíral jsem v nich hodně cenných zkušeností,“ přiznal jednadvacetiletý kanoista.

Čtvrté zlato do letošní sbírky medailí z velkých šampionátů přidal na MS v kategorii do 23 let, kde triumfoval na kilometrové trati. A hned o několik dní nato už mířil na světový šampionát do Moskvy. „Na pětistovce bych rád bojoval o medaili, na kilometru mám skromnější cíl,“ netajil před svým startem na vrcholné události letošní sezony.

A v Moskvě doslova zářil. Nejprve měl velkou radost ze stříbra na kilometru. „Je to neskutečné. Celou trať jsem si myslel, že jsem to přepálil. Nedíval jsem se kolem sebe, takže ani nevím, že přede mnou jedoucí Brazilec Queiroz těsně před cílem vypadl z lodě a byl potom diskvalifikován. Nechal jsem tam duši a navil se, jako snad nikdy v životě. Bolestí jsem se vůbec nemohl dostat k molu, dokonce jsem chtěl spadnout do vody, aby pro mě přijel člun. Ale obrovské úsilí se mi vyplatilo,“ líčí Fuksa své pocity.

Hned druhý den ho pak nesmírně potěšila bronzová jízda na poloviční trati. „Z několika předchozích závodů jsem toho měl už plné zuby, ale zase jsem i do tohoto finále vložil všechny své síly a zároveň se na trati modlil, abych už byl v cíli. Stačilo to na třetí místo, což považuji za úspěch. O dvou medailích jsem před šampionátem vůbec neuvažoval. Je to paráda,“ dodal ke svému vystoupení v Moskvě.

Bronzoví evropští deblkanoisté

Svou první medaili na mistrovství Evropy vybojovali deblkanoisté Jaroslav Radoň

s Filipem Dvořákem. Na kilometru byli dlouho ve vedení Rusové, ale nakonec je předstihli Maďari. Česká dvojice za nepříznivého počasí dojela třetí. Zlepšila si tak náladu po předchozím rozčarování z pětistovky, z níž neprošla do finále.

„Za větrného počasí bylo nutné držet se v lodí a loď držet v dráze, což se nám dařilo. Nepotopili jsme se a těší nás medaile, ačkoliv za prvními dvěma posádkami jsme zůstali hodně daleko,“ připomněl Dvořák čtyřvteřinový odstup od vítězů. „Věřili jsme, že v pětistovce určitě postoupíme do finále. Po vyřazení jsme vůbec nechápali, co se děje. Do kilometru jsme šli s vědomím, že nemáme co ztratit, což nás zdravě nahecovalo,“ doplnil Dvořák.

Pětistovka se naší deblkanoí nepovedla ani v Moskvě, obsadila až desáté místo, ale už po rozjízďce na trati 1 000 metrů byli oba závodníci v dobré náladě. „Za vyřazení na pětistovce může Martin Doktor, který tento závod neviděl. Nám se totiž letos daří jen za jeho přítomnosti, což se nám za jeho účasti na kilometrové rozjízďce opět potvrdilo,“ žertoval Dvořák.

Ve finále sice na stupně vítězů cestu nenašli, ale i tak je páté místo na této olympijské trati velice cenné. Vždyť od bronzu je dělila necelé vteřina. „Byl to hodně těžký závod a dlouho jsme měli medailovou šanci. Škoda, Němci a Kanadáné dojeli těsně před námi. Škoda, že v Moskvě jsme se nepotkali s optimální formou, která při našich ambicích byla potřeba,“ hledal Radoň hlavní příčinu horších výsledků, než očekávali. |

Jiroušek nevybočil ze zlaté cesty, TRIUMFOVAL DVAKRÁT

Na srpnovém mistrovství světa v klasickém parašutismu v bosenské Banja Luce zkompletoval Libor Jiroušek zlatou sbírku v disciplíně individuální akrobacie za volného pádu. Po loňských triumfech na mistrovství Evropy v Čeboksarech a armádním šampionátu CISM v Qionglai kraloval potřetí v řadě na největších světových akcích.

Libor Jiroušek

V konkurenci 23 států se neztratili ani další čeští parašutisté Dukly Prostějov. Jiří Gečňuk vybojoval za Jirouškem třetí místo a družstvo ve složení Jiroušek, Gečňuk, Oldřich Šorf, Hynek Tábor a Jindřich Vedmoch vybojovalo titul v kombinaci. Další zlato v přesnosti přistání získal v juniorské kategorii Bonifác Hájek a k němu navíc ještě přidal stříbro v kombinaci.

Ve finále udržel první místo

V individuální akrobacii za volného pádu se vyžaduje seskok z výšky 2 200 metrů pro záznam z pozemní kamery. Nadporučík Libor Jiroušek se propracovával vzhůru ze šestého místa, protože se mu příliš nedařilo. „V semifinále to bylo již mnohem lepší, a když vedoucí Němec pokazil svůj skok, šel jsem do finále jako lídr a první místo udržel,“ vyprávěl o vývoji závodu ro-
dák z Ústí nad Orlicí.

Při individuální akrobacii padá závodník hlavou dolů a snaží se nabrat co nejvyšší rychlost. Při tom je potřeba, aby co nejideálněji směřoval na kameru. Když po zhruba dvanácti vteřinách nabere pád rychlost asi tři sta kilometrů za hodinu, tak se parašutista schoulí do co nejmenší polohy – to znamená, že udělá za letu pomyslný klek a bradu přitiskne ke kolenům. Pak přijdou na řadu povinné prvky.

„Technickou pasáž je nutné provést co nejrychleji a zároveň čistě, protože to se hodnotí ze záběrů kamery umístěné na zemi. Zvládnutí šesti prvků trvá někdy i pod šest vteřin. Výsledek se vypočítává ze základního času a k němu rozhodčí přičtou penalizace za nepřesný pohyb,“ popsal Jiroušek okamžiky, při nichž se rozhoduje o medailích a které jsou pro laika těžko pochopitelné.

Další šance bude až za dva roky

Když je sestava u konce, což bývá ve výšce v rozmezí tisíc až osm set metrů nad zemí, otvírá parašutista padák. „Občas se stane,

že se někdo při pádu zdrží a dostane se níž, ale jedná se o zkušené závodníky, kteří mají seskok pod kontrolou a bezpečně ho do-
táhnou k úspěšnému konci. Podle pravidel by neměl mít parašutista otevřený padák pod 600 metrů, jinak mu hrozí diskvalifikace,“ pokračoval Jiroušek, který dosáhl v Bosně v individuální akrobacii nejlepšího průměrného času na pět kol v historii a výkon by měl být po schválení uznán jako nový světový rekord.

V Banja Luce panovaly takřka ideální podmínky. Po technické stránce šampionát zajišťovala se svými letadly slovenská armáda. „Známe se s jejich piloty a hlavně s kameramanem, který navádí letadlo. Titul v individuální akrobacii na civilním šampionátu má vysokou hodnotu, protože šance na další přijde až za dva roky,“ zdůraznil pětatřicetiletý parašutista, který má na kontě okolo 8 500 seskoků.

Jednoznačně největší triumf své kariéry zaznamenal v roce 2008 na MS ve slovenském Lučenci, kde se stal absolutním mistrem světa (kombinace disciplín na přesnost přistání a individuální akrobacie), což je považováno za nejvyšší metu v parašutismu. V Banja Luce na tento primát dosáhlo družstvo, což se Čechům povedlo poprvé od roku 1996.

K nejvyšší metě scházely tři centimetry

„V poslední sérii v přesnosti přistání se nám seskoky moc nepovedly. Tím jsme se s kolegy odrovnali v hodnocení jednotlivců, ale jako družstvo jsme nespádli z první příčky. To jsme pochopitelně po individuálním selhání vůbec netušili, ale měli jsme dobrý základ z individuální akrobacie,“ pokyvoval hlavou Jiroušek žijící v „hlavním městě“ českého parašutismu Prostějově.

Výsledek přinesl jednak týmovou radost, ale jemu samotnému zároveň zklamání. K absolutnímu prvenství mu totiž chyběly tři centimetry v přesnosti přistání. „To je při vyrovnanosti nejlepších parašutistů hodně. Kdybych dal nulu, tak jsem měl stejný součet

jako absolutní mistr světa,“ vysvětlil těsné výsledky v disciplíně, při níž se skáče z jednoho kilometru, padák se otvírá hned a parašutista se ho snaží podle větru řídit tak, aby co nejpřesněji trefil dvoucentimetrový puntík.

Blízko velkého úspěchu byl v Banja Luce junior Bonifác Hájek. Vyhrál závod na přesnost přistání, ale nepovedl se mu poslední seskok v individuální akrobacii, v které průběžně vedl. Nebýt toho, stal by se absolutním mistrem světa v juniorské kategorii. |

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková a ASO parašutismu Dukla Prostějov

Světový šampionát veslařů v Amsterdamu na kanále Bosbaan poznamenal zrádný vítr, ani ten ale nezastavil Ondřeje Synka. Skifař poprvé v kariéře obhájil titul mistra světa a celkově ho získal už potřetí. Obtížné podmínky naopak ztížily finálovou jízdu dvojce bez kormidelníka lehkých vah Jiří Kopáč, Miroslav Vraštil, která skončila z nevýhodné dráhy čtvrtá.

Synkův zlatý HATTRICK

Navzdory větru a vlnám se bude na skifařské finále letošního mistrovství světa vzpomínat především jako na další díl slavné rivality mezi Ondřejem Synkem a Mahém Drysdalem. Dva životní soupeři si to rozdali ve férovém boji, v němž Novozélanďan opět vyzkoušel svoji úspěšnou taktiku s nástupem na 1 250 metrech. Tentokrát ale Synek odolal a v cíli to byl on, kdo vítězně zvedl pěst.

„Bylo to o tom zvládnout to, nebo umřít,“ řekl Synek.

Drysdale si po olympijském triumfu v Londýně dovolil jeden odpočinkový rok, který věnoval extrémním vytrvalostním závodům, a na minulý šampionát v Koreji se přijel ukázat jen ze zdovilosti.

Letos to byl ovšem jiný příběh. Drysdale se vrátil zpět k tréninku a ve dvou přímých soubojích Synka porazil. Nejdřív v červnu ve francouzském Aiguebelette a o pár týdnů později na slavné regatě ve švýcarském Lucernu.

„Dostal jsem od něj letos dvakrát na zadnici, takže mu mám co vrátet. To je největší motivace,“ hlásil Synek před finálovým bojem v Amsterdamu.

A v titulovém boji na kanálu Bosbaan si Synek vzal zpátky, co mu Drysdale dříve v sezoně sebral. Začal rychle, v klíčovém momentu závodu se nenechal předjet a do cíle se rval o zlatý náskok.

„Hlavní rozdíl byl, že jsem se teď dobře připravil, psychicky i fyzicky,“ líčil Synek. „Měl jsem dobře natrénováno. Navíc foukal povítr. Věděl jsem, že když mu odjedu, pak bude mít těžký mě dojet. Vydal jsem se ze všech sil, ale zbylo mi do závěru.“

V první části sezony nebyl Synek ve stoprocentní formě, protože musel dohánět manko po jarním nešťastném zranění z hokeje.

„Ondra dvakrát prohrál, protože měl v dubnu zraněné koleno, nemohl posilovat nohy, a měl proto výpadek,“ líčí Synkův trenér Milan Doleček. „V průběhu sezony to dohnal, využil své fyzické připravenosti a konečně ho zase porazil.“

Trenéra Dolečka zase postihla nešťastná událost těsně před šampionátem, když havaroval při jízdě na bruslích a vážně se zranil.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Ondřej Synek si z MS v Amsterdamu odváží další zlatou medaili
- 2/ Vetešníkoví zdraví diváky
- 3/ Vraštil s Kopáčem obsadili 4. místo
- 4/ Závod ve skifu byl opět ve znamení souboje dvou největších rivalů – Drysdale a Synka

závodě roku ale doplatili na nasazení do nevýhodné páté dráhy.

„Když jsme se šli před finále zvážít, tak jsme zjistili přenasazení drah. Bohužel pro nás,“ povzdychl si Vraštil.

„Nicméně do závodu jsme šli s tím, že budeme jediná loď, která tu medaili i ze špatné dráhy ujede. Víc jak kilometr se nám to dařilo. Živili jsme to, abychom soupeře překvapili. Nicméně hlavně posledních cca 600–700 metrů nám začalo pole zprava odjíždět. Úsilí se s nimi vytáhnout bylo marné. Naše dráha prostě neměla takový vítr do plachet...“ dodal Vraštil.

Českou dvojku nakonec dělilo od medaile víc než šest sekund. Zvítězili švýcarští obhájci titulu Simon Niepmann, Lucas Tramèr.

„Kdybychom vyhráli semifinále, dostali bychom lepší dráhu. Ale už včera byla dráha číslo 1 a 2 prostě rychlejší,“ přemítal Vraštil po finále. „Takový je už kanál v Amsterdamu. Být čtvrtí na světě je fajn, ale stále toužíme po medaili. O to větší máme zase motivaci!“

Osmé místo na šampionátu vybojoval dvojskif lehkých vah Jan a Ondřej Vetešníkoví, který dojel ve finále B těsně druhý za britskou dvojicí William Fletcher, Jamie Kirkwood.

„V konci jsem věřil, že jsme vyhráli. Až když jsme přistáli na plato, tak nám trenér Ruda Kopřiva řekl, že jsme druhí,“ uvedl Jan Vetešník. „Ale stejně jsme spokojeni. Je to nejlepší výsledek, co jsme kdy na dvojskifu zajeli. Jako triadvacítka jsme tady sice v roce 2005 měli zlato a chtěli jsme to zopakovat, ale osmý flek je fajn. Jelo se nám fakt dobře. Musíme poděkovat trenérovi a Mírovi Vraštilovi staršímu, že nás dobře připravili.“

Naopak přišli se nedařilo čtyřce bez kormidelníka Jan Pilc, Milan Doleček, Jakub Podrazil, Matyáš Klang, která došla čtrnáctá. Párová čtyřka David Jirka, Martin Basl, Jakub Houska, Petr Buzrla skončila na 17. místě. |

Přesto v průběhu mistrovství světa do Amsterdamu dorazil a Synkův další zlatý závod prožíval na místě těsně před cílem. Lékaři mu totiž nedovolili, aby svěřence tradičně doprovázel na kole.

„Měl jsem problémy s krevním výronem do hlavy, lékaři mi zakázali jakékoli prudší pohyby a rozčilování se, což jsem nedodržel,“ usmívá se Doleček. „Prožíval jsem to jako vždycky, viděl jsem to hodně zblízka, bylo to hodně napínavé. Domníval jsem se, že Ondru Mahé dokáže na své klasické metě 1 250 metrů předjet. Naštěstí ho Ondra odrazil. Byl to nádherný závod, hrozně si vážím, že Mahého porazil.“

Ondřej Synek dokončil své parádní medailové desetiletí. Od své první skifařské

sezony v roce 2005 se z mistrovství světa nebo olympijských her nikdy nevracel bez výletu na stupně vítězů. Za těch deset let nasbíral na světových šampionátech tři zlaté, dvě stříbrné a tři bronzové medaile, na olympiádách pak přidal dvě stříbra.

Synek navíc třetím titulem světového šampiona vyrovnal výkon Němce Thomase Langeho, s nímž v kariéře zápolil Václav Chalupa. V historii už jsou na tom líp jen Drysdale a další Němec Peter-Michael Kolbe s pěti světovými tituly.

V Amsterdamu o medaili usilovala i dvojka bez kormidelníka lehkých vah Jiří Kopáč, Miroslav Vraštil, kteří už během sezony zvítězili v závodě Světového poháru v Aiguebelette a byli druhí v Lucernu. V nejdůležitějším

Kuf má světový bronz, Svoboda se vrátil

Skvělé vyústění má sezona pro reprezentaci v moderním pětiboji. Dvaadvacetiletý Jan Kuf na mistrovství světa získal senzační bronz v individuálním závodě a navázal na medaili stejné hodnoty ze soutěže družstev na evropském šampionátu. Navíc se po dlouhodobých zdravotních problémech úspěšně vrátil i olympijský šampion David Svoboda, na MS skončil s Kufem čtvrtý ve štafetě.

Čtyři roky čekal český moderní pětiboj na medaili z mistrovství světa. Na šampionátu ve Varšavě ho v závodě mužů vybojoval dvaadvacetiletý Jan Kuf.

„Je to naprosto fantastické, ještě pořád tomu úplně nevěřím. Celý den byl skvělý a dopadlo to ještě lépe. Doufám, že tímhle to všechno teprve začíná,“ říká s medailí na krku Kuf, který byl ve Varšavě kousek od bronzu již ve smíšené štafetě s Davidem Svobodou.

Právě olympijský vítěz mu jako jeden z prvních gratuloval v cíli. Kuf už letos obsadil třetí místo v závodě Světového poháru v Káhiře a získal bronz v soutěži družstev na mistrovství Evropy v Székesfehérváru, kde mu šanci v individuálním závodě sebrala chyba v jízdě. Na světovém šampionátu po čtvrtém místě ve štafetě s přehledem zvládl kvalifikaci a výborné výkony završil medailí.

„Honza byl připravený už na mistrovství Evropy, tam to úplně nevyšlo, protože udělal velkou chybu v jízdě. Podobně dobře závodil i ve finále Světového poháru, ale tam zase nedal šerm. Vždycky tomu kousek chyběl. Ale takhle to má na mistrovství světa nebo na vrcholné akci roku vypadat, že přijede připravený a dá nejlepší výkony roku,“ řekl reprezentační trenér Jakub Kučera.

Kuf začal skvělým šermem, po kterém byl na čtvrtém místě. „Honza udělal letos opravdu velký pokrok. V mládežnických kategoriích a juniorech byl výborný šermíř, ale přechod do seniorů byl něco jiného, takže dva roky to v šermu nebylo úplně ono. Tohle je reálnější obraz jeho výkonnosti,“ líčil Kučera.

Pro Kufa znamenala povedená první disciplína povzbuzení. „Šerm byl skvělý, bavilo mě to už od začátku. Díky tomu ani tolik nebolelo plavání.“ V něm si připsal druhý nejlepší čas v životě. Životně zvládl jízdu. „Měl jsem skvělého koně, jízdu jsem si spíš užil, než že bych se nadřel.“

Do kombinované disciplíny vyrazel jako třetí muž průběžného pořadí, obklopený natěsno soupeři. „Byli okolo něj samí zkušenější závodníci a on byl úplně poprvé v takové situaci a ještě na tak velké akci. Střelbu ale ustál na úrovni svého osobního rekordu. To ukazuje, že za poslední dva roky udělal

ohromný kus práce. Věděli jsme, že na běhu patří mezi nejlepší na světě. Ale běžel tak, aby u toho odstřílel, aby kombinovaná část jako celek byla co nejlepší. Běžel skvěle takřka, hlídal si bronz,“ říká Kučera.

Jelikož Kuf věděl, že v předchozích závodech mu kombinovaná disciplína nevyšla podle představ, byl nervózní. S reprezentačním trenérem před ní však sáhli ke změnám, které pomohly. „Museli jsme trochu přecvakat mířidla na pistoli. A předtím jsem střílel hrozně rychle, takže jsme si říkali pomalejší rytmus. Jakub stál za mnou a hlásil mi rány v rytmu, ve kterém jsem střílel celý rok.“

Nějak se to usadilo zpátky v hlavě a víceméně všechny čtyři střelby vyšly úplně úžasně,“ popisoval Kuf.

Z poslední střelby vyrazil jen těsně za Maďarem Kaszou, který vybíhal třetí. „Asi po sto metrech už jsem ho předbíhal, doběhnu jsem ho hned za první zatačkou. Šel jsem před něj, protože jsem si na běhu věřil. Věděl jsem, že za mnou nejde. To už jsem začínal pomalu věřit. Pak mi fandili fanoušci podél trati. Byl jsem úplně mimo. Nepřemýšlel jsem nad tím, že bych mohl být čtvrtý, jen jsem si to užíval a běžel jsem.“

Kuf navázal na stříbrnou medaili družstva z MS 2010, poslední individuální medailí ze světového šampionátu bylo stříbro Davida Svobody z roku 2009.

Olympijský vítěz z Londýna Svoboda si prožil velké trápení, kvůli potížím s hlubokými svaly bérce levé nohy víc než rok nezávodil. Na šampionátu ve Varšavě nicméně slavil velký návrat. Společně s Kufem vybojovali čtvrté místo ve štafetě.

„Cítím se skvěle. Ačkoli jsme byli čtvrtí, což je vždycky trochu smutné, nemohl jsem závodit lépe, odevzdal jsem maximum

1 a 3/ Jan Kuf
2 a 5/ David Svoboda
4/ Barbora Kodedová

a s výkonem jsem naprosto spokojený. Kdyby to bývalo nakonec cinklo a byla to medaile, bylo by to brutálně hustý. Je to super,“ říká devětadvacetiletý pětibojař nadšeně.

Reprezentační trenér Jakub Kučera dodával: „David je zpátky, a to je dobře. Pro všechny ostatní to musí být varování, že v momentě, kdy bude zdravý a standardně připravený, měli by se ho bát. Kluci byli blízko medaile, ale chybělo pár věcí – některé jsme vůbec nemohli ovlivnit a střelba nebyla taková, jakou jsem čekal. Zejména u Honzy.“

Barboře Kodedové šance na lepší umístění zhatila nepovedená první disciplína. Přesto nemusí mít 27. žena v pořadí finále světového šampionátu na závod špatnou vzpomínku – vylepšila si některé osobní rekordy.

„Postup do finále a v něm čtyři disciplíny z pěti byly vynikající, celý výsledek však ovlivnil nepodařený šerm. Pokud chce Bára

myslet ve finále na první polovinu startovního pole, musí zašermovat víc než 184 bodů. Letos na Světových pohárech byla většinou schopná šermovat minimálně o 25 bodů víc,“ hodnotil trenér Kučera.

S medailí se reprezentace vracela už z červencového mistrovství Evropy v Székesfehérváru, kde k bronzu ze soutěže družstev spolu s Kufem přispěli Ondřej Polívka a Martin Bilko. Svoboda se v té době teprve dostával do formy.

„Je to skvělý výsledek. I bez olympijského vítěze Davida Svobody dosáhl mladý tým na cenné kovy. Rozhodně úspěch!“ konstatoval po závodě trenér Kučera. „Moderní pětiboj tak potvrdil pozici jednoho z nejúspěšnějších českých sportů. Už čtrnáctý rok po sobě se z velké akce typu olympijské hry, mistrovství světa nebo Evropy nevrátí pětibojaři bez medaile.“

Individuální medaile pětibojařů z OH a MS

Olympijské hry

- 1976 bronz Jan Bártů
- 2004 bronz Libor Capalini
- 2012 zlato David Svoboda

Mistrovství světa

- 1987 stříbro Milan Kadlec
- 1989 bronz Petr Blažek
- 1990 bronz Milan Kadlec
- 1997 bronz Lucie Grolichová
- 1999 stříbro Libor Capalini
- 2002 zlato Michal Sedlecký
- 2003 bronz Michal Michalík
- 2004 bronz Libor Capalini
- 2008 stříbro David Svoboda
- 2009 stříbro David Svoboda
- 2014 bronz Jan Kuf

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková a Filip Komorous

Strieborný piatok bystrickej Dukly

Tóth v životných pretekoch s národným rekordom

O prvé striebro sa postaral chodec Matej Tóth, ktorý v „maratóne“ na 50km našiel premožiteľa len vo Francúzovi Yohannovi Dinizovi, ktorý v pretekoch zlepšil svetový rekord. Tóth absolvoval náročnú a dažďom poznačenú súťaž v uliciach Zürichu vo výslednom čase 3:36:21 h, ktorý je jeho osobným a zároveň aj slovenským rekordom. Ten predchádzajúci mal hodnotu 3:39:46 a pochádzal z 26. marca 2011 z Dudinciev.

Pre 31-ročného zverca Mateja Spišiaka je striebro z Zürichu najväčším úspechom v kariére. „Toto musí byť sen. Fantastická atmosféra a najlepšie preteky v mojom živote. Bolo tu mnoho fanúšikov zo Slovenska, ktorí bežali popri ceste a povzbudzovali ma. To ma neuveriteľne motivovalo najmä v záverečných šiestich – ôsmich kilometroch. Ďakujem im veľmi pekne, že prišli. Aj keď záver bol už veľmi náročný, nakoniec som to dotiahol do úspešného konca,“ povedal Matej Tóth v cieľi.

Po siedmej priečke na OH 2012 v Londýne a piatom mieste na MS 2013 v Moskve sa na 50km opäť výsledkovo zlepšil. Tentoraz sa zastavil na vrcholnom podujatí už tesne pod vrcholom. Čo bude ďalej? „Som

v najlepšom veku a ešte stále mám kde stúpať. Na budúci rok prídu majstrovstvá sveta a o dva zasa olympijské hry. Odteraz už budem do každých pretekov vstupovať ako favorit na jednu z medailí. Uvedomujem si to,“ priznal rozradostený slovenský reprezentant.

Skvelý Tóth sa od začiatku pretekov držal medzi najlepšími. Po 10km figuroval v skupinke na 4.–6. mieste a neskôr sa ešte o čosi posunul vpred. Na medailovej pozícii bol prvý raz na 36. km, keď predstihol Rusa Noskova na treťom mieste. Vtedy zaostával za vedúcim duom Diniz – Ryžov o vyše jeden a pol minúty, ale nebol to neprekonateľný odstup.

V závere pokračoval v rovnomernom tempe, zatiaľ čo Ryžov pred ním podľahol kríze

Dve strieborné medaily a jedno šieste miesto je skvelá bilancia najlepších vystúpení reprezentantov Dukly Banská Bystrica na majstrovstvách Európy v atletike vo švajčiarskom Zürichu. Boli to nie len najlepšie umiestnenia „Duklákov“, ale aj celej slovenskej výpravy. Vďaka tomu sa Slovensko zaradilo na sedemnástu priečku v medailovom i v bodovom hodnotení krajín. Bolo by zaujímavé porovnanie najúspešnejších klubov v rovnakej bilancii. Pravdepodobne by obe Dukly, pražská aj bystrická, skončili veľmi vysoko.

a tesne pred métou 46. km sa Tóth dostal pred neho na striebornú pozíciu. Tú už v pohode udržal až do cieľa, zatiaľ čo vysileného Ryžova predstihol v závere ešte krajan Noskov a vzal mu bronz.

Tridsaťjedenročný skúsený člen VŠC DUKLA Banská Bystrica Tóth (nar. 10. 2. 1983) na európskom šampionáte vôbec prvý raz absolvoval „maratónsku“ chodeckú vzdialenosť 50km. V rokoch 2006 a 2010 bol na 20km dvakrát šiesty. V pretekoch na 50km v Zürichu sa predstavili aj ďalší dvaja slovenskí reprezentanti (obaja Dukla BB). Dušan Majdán rovnako úspešne útočil na osobný rekord a výkonom 3:53:26 h (predtým 3:57:50) obsadil 19. miesto. Debutant na ME, 21-ročný Martin Tišťan, skončil na 24. priečke rovnako v novom „osobáku“ 4:06:11 (predtým 4:07:58).

Hrašnovej menej očakávané striebro než v Helsinkách

Matejovi Tóthovi práve vešali na krk striebro, keď začínala na Letzigrunde kladivárska súťaž žien. Na konci finále pridala druhé striebro do rozrastajúcej sa slovenskej zbierky kladivárka Martina Hrašnová. Jej strieborný pokus z piatej série mal hodnotu 74,66 m. Obhájila ním druhé miesto spred dvoch rokov a európskeho šampionátu v Helsinkách.

Tridsaťjedenročná členka VŠC DUKLA Banská Bystrica Hrašnová začala piatkovú finálovú súťaž výkonom 71,66, ktorý ju po prvej sérii posunul až na druhé miesto. Potom prišiel prešlap a v tretej sérii zlepšenie na 73,03 a stále druhá pozícia. Striebornú medailu si skúsená harcovníčka poistila už spomnutým piatym pokusom 74,66. Pre Hrašnovú je to tretia medaila zo seniorskej vrcholnej súťaže. Okrem dvoch strieborných z ME má na konte aj bronz z MS 2009 v Berlíne. „Táto strieborná medaila bola menej očakávaná ako pred dvoma rokmi. Sezóna sa pre mňa zo začiatku nevyvíjala dobre. Potom sa to začalo zlepšovať a veľmi sa teším, že som

dokázala obhájiť striebro na majstrovstvách Európy. Navyše som hodila v Zürichu ďalej ako v Helsinkách. Prípadá mi to až neuveriteľné. Tlačia sa mi slzy do očí,“ povedala strieborná Martina Hrašnová.

Martina ukazovala veľmi dobrú formu už v kvalifikácii. Hneď prvým kvalifikačným hodom splnila predpísaný limit 69,50 m, keď jej namerali 73,05 m.

Kvalitu finálového hodu 74,66 podčiarkuje aj fakt, že sa hádzalo v daždi. Ide o jej najdlhší „mokrý“ pokus v kariére (aj keď oficiálna evidencia nie je). Sama si však pred mokrym kruhom bariéru nevytvára. „Ak vyložene neleže a ak je jeho povrch kvalitný, tak sa dokážem do obrátok oprieť. Aj teraz to bolo v pohode, i keď niektoré mohli mať s dažďom problém,“ povedala naša strieborná kladivárka. Nebolo to však pokojné finále. „Nahromadilo sa veľa rušivých momentov, aj dážď pôsobil, veľký chlad mi však prekážal viac. Nevedela som nájsť v hľadisku svojich divákov, nazbieralo sa kopec menej príjemných drobností, o to viac som sa musela koncentrovať.“ Finálový scenár sa vyvíjal pre Hrašnovú priaznivo. „Dobre bolo, že som v prvom pokuse hodila toľko, že som sa nemusela o užšie finále obávať. Mohla som aj riskovať a snažiť sa o čo najdlhší hod. Odsledovala som aj trápenie Włodarczykovej, no nemyslela som si, že to nezvládne, vedela som, že má obrovskú formu a moje predpoklady sa aj potvrdili.“ Nad technikou Martiny, členky banskobystrickej Dukly, dozerá český odborník Jiří Koukal. „Bolo to dobré rozhodnutie, začali sme niekedy v máji a som mu vďačná, že sa na to podujal, aj keď bol dosť vyťažovaný. No a Jožko Páříčka si tiež zaslúži vďaka, mal na starosti všeobecnú prípravu, to bola jeho zásluha, že som fyzicky bola na tom dobre.“ Chuť

na zlato sa u Martiny Hrašnovej znásobila. „Tentoraz bolo pre mňa veľmi vysoko a titul je v správnych rukách. Kedy príde môj vrchol ťažko povedať, už pred olympiádou pred dvoma rokmi som si myslela, že sa tak stane v Londýne. Budem robiť všetko, aby som sa posunula vpred, tých 80 metrov je veľmi vysoko a nie je jednoduché sa k nim približovať. Zdravie je najpodstatnejšie, momentálne ma poslúcha, len keby vydržalo,“ zapriala si.

Veldákovvej šieste miesto v protivetre

Finále trojskokaniek zvládla Dana Veldáková so čtou. Nielenže postúpila do užšej osmičky, ale šiestym miestom sa postarala o tretí najlepší výsledok slovenskej atletiky v Zürichu hneď po strieborných medailách. Dana skákala vo svojom 15. seniorskom finále na vrcholnom podujatí.

„Veľmi som chcela prekonať 14m. Bojovala som s tým, ale nešlo to. Som však rada aj za toto šieste miesto po sezóne, akú som mala. Veľa síl mi ubudlo v prvých troch pokusoch, keď fúkal protivietor a snažila som sa veľmi dostať do najlepšej osmičky. Celkovo podmienky, v ktorých sme mali súťaž, boli náročné. V protivetre to bola často lo-

téria a boj najmä pre nás, čo pravidelne neskáčeme za 14 m,“ povedala po pretekoch Veldáková. |

Text: Matej Tóth
Foto: Pavol Uhrin a Ján Miškovič

- 1/ Matej Tóth
- 2/ Matej Tóth a Martina Hrašnová
- 3/ Privítanie atlétov na Dukle – riaditeľ VŠC DUKLA Róbert Kurčík, Martina Hrašnová, Dana Veldáková, Matej Tóth, náčelník odboru športu Ján Gregor

Antonín Mareček seděl v kanceláři se Zátokem a do zahraničí jezdil s Masopustem

Vzpomínky devadesátiletého mladíka

Zatímco někteří mladí sportovci někdy přiznávají, že formu teprve hledají, tak Antonín Mareček je v báječné fyzické a psychické kondici i po 90. narozeninách, které dokonce i s tancem oslavil letošního 8. května. Aktivním sportovcem byl od svých klukovských let. Bavil ho tenis, v zimě hokej a ve válečném období byl oporou výborného ligového mužstva pozemních hokejistů z jeho rodných Mnichovic.

Stal se trenérem tehdejšího Armádního tělovýchovného klubu a později zakotvil ve Správě armádního vrcholového sportu. Je autorem loga ATK a podílel se na tvorbě loga ÚDA a v roce 1956 i Dukly, klubu, který se stal jeho životem. K oslavám významného jubilea patří i vzpomínky a tak jsme ho s přáním pevného zdraví požádali o malé ohlednutí za jeho pestrým a na příhody i události bohatým dosavadním životem.

Z Mnichovic do ATK

„V Mnichovicích jsme hráli pozemní hokej od roku 1941 a v lize bylo lepší jen Podolí, jehož dres oblékali například reprezentanti Maleček a Roziňák. Byli lepší, nikdy se nám nepodařilo je porazit, ale hodně jsme se od nich naučili. Ještě za války jsem v Praze vystudoval Vyšší průmyslovou školu strojnickou a po absolvování důstojnické školy jsem byl povolán na cvičení. V té době jsem už měl odbornost trenéra pozemního hokeje, což mi v roce 1949 otevřelo dveře do pražského ATK.

Mým prvním velitelem byl legendární Emil Zátok, s nímž jsem později už jako důstojník seděl v jedné kanceláři. Denně běhal ze svého bytu na Starém Městě až na Strahov. Dorazil udýchaný a hlavně hladový. Často si pochutnal na mé svačině, kterou mi připravila moje budoucí a současná manželka, a odešel trénovat. Mně nejednou zbyla jen malá lžička vajíček, okousaná kůrka od chleba a trošička mléka. To říkám jen pro zasmání,

protože Emil byl nejen vynikající atlet, ale i skvělý člověk. Například v roce 1952 před olympiádou v Helsinkách z politických důvodů chyběl v nominaci běžec středních tratí Jungwirth, na což Zátok reagoval rozhodnutím, že on tedy nepojede taky. A nakonec do Finska odletěli oba.

Štědrý den v Jakartě

V roce 1956 vznikla Dukla a s ní i Správa armádního vrcholového sportu, která se po všech stránkách starala o cesty sportovců do zahraničí i o výpravy, které přijely do Československa. Nabídku pracovat v této organizaci jsem samozřejmě velice rád přijal a vydržel jsem v ní až do důchodového věku, tedy do roku 1985. Uměl jsem německy, rusky a později i anglicky, což byla při různých jednáních moje výhoda.

Vyjednával jsem mezinárodní styky, zajišťoval pasy a víza, navazoval kontakty s ambasádami a se sportovci jezdil i na zájezdy.

S fotbalisty jsem sice nikdy nebyl ani na jednom ze čtyř památných turnajů v letech 1961–1964 v New Yorku, ale zato jsem nechyběl s Pepou Masopustem na zájezdech do Egypta, Indie či Kambodži. Všude jsme poznávali něco nového, zajímavého, poučného i úsměvného. Například v Sumatře nám slíbili k večeři kuřecí stehýnka, ale zdála se nám hodně malá. Teprve později jsme se dověděli, že to byla stehýnka, ale žabí.

Někdy v polovině šedesátých let jsme Štědrý den strávili v Jakartě. V bazénu a ve čtyřicetistupňovém vedru jsme se dohadovali, jak si tento výjimečný vánoční den připomeneme. Lékař naší výpravy objednal rybu, ale když ji přinesli, nevěřili jsme vlastním očím, neboť měřila dobré dva metry. Vrchní ji rozřezal, snědli jsme ji, ale český kapr to nebyl. Franta Šafránek pak už tradičně přinesl své housle, začali jsme zpívat a někdo při vzpomínce na domov uronil i slzičku.

Jogurt měli Rusové za smetanu

Ze zahraničí přijížděli do Československa různí sportovci ze Sovětského svazu a jednou jsme hostili v Jihlavě hokejový tým CSKA Moskva. Jejich trenér nařídil k snídani kefir, jenže v restauraci ho tehdy neměli a zvolili za něj náhradu v podobě jogurtu, který našli do sklenice. Rusové byli přímo nadšeni, že jsme jim dali smetanu. Poznal jsem i jejich trénink, což už byla méně úsměvná příhoda. Každý hráč byl gumovým lanem přivázaný k mantinelu a snažil se ze všech sil od něho odtrhnout, což samozřejmě nešlo.

Na Rusy mám veselé vzpomínky už z roku 1945, kdy k nám domů přišli dva poručíci a chtěli něco k jídlu. Moc jsme toho neměli, ale táta jim udělal tři míchaná vajíčka, což jim však nestačilo a požadovali další. Slepice však pro jejich prosbu neměly pochopení. Hezké vztahy se ale otočily o 180 stupňů

1

v srpnu 1968. Po jejich vpádu do naší republiky se hned druhý den objevil na budově Dukly transparent, který je posílal domů zpátky k Nataše. Nikdo je nevítal a po nesouhlasu s jejich příchodem jsem měl i určité problémy, včetně zrušení mého připravovaného povýšení.

Německá světla i stíny

Z mnoha sportovců jsem se nejvíc věnoval házenkářům, s nimiž jsem cestoval téměř po celé Evropě. Nezapomenutelné zážitky mám například z Islandu, kde jsem byl přímo okouzlen lesem plným nádherných květin a potom nádherně čistou řekou, v níž se to hemžilo různými rybami. Velký dojem na mě udělaly vždy zápasy v NSR, kde je házená hned po fotbalu nejoblíbenějším sportem. Mají řadu vynikajících mužstev, ale na Duklu Němci často nestačili. Ve většině utkání předváděla doslova házenkářský koncert, při němž svými technickými kousky zvedala diváky za velkých ovací ze sedadel.

Do západního Německa jsme jezdili rádi, zato cesty do NDR nás po roce 1968 nelákaly.

2

3

1/ Antonín Mareček s milovanou manželkou

2/ Pozemní hokejisté ATK 1950

3/ S Emilem Zátokem v Jakartě (Vánoce 1963)

Jednou jsme z Kodaně přiletěli do Berlína, kde nám před cestou do Prahy nastaly obrovské komplikace. Prý jedeme ze západní země, tak se naše výprava musí důkladně prověřit. Naštěstí jsem tam znal jednoho generála, sudeckého Němce, který nám pomohl k rychlému odbavení.

Skvělé rodinné zázemí

Když se dnes ohlédnu za svým životem, tak snad na světě není člověk, který by si ho užil jako já. Smutné bylo samozřejmě každé loučení se země, kamarády a při některých událostech jsem také nejásal. Někdy jsem jen kroutil hlavou, co všechno propagujeme, ale Zátok mě uklidňoval slovy, že lidi si to přeberou. A pokud jde o sportovce, tak ti se vždy starají hlavně o své zdraví a dobrou formu, ostatní věci jdou spíš jen kolem nich. Ostatně ke sportu i k životu patří nejen výhry, ale i prohry. Měl jsem a dodnes mám velké štěstí

ve skvělém rodinném zázemí. Mám báječnou manželku, dvě dcery, tři vnuky a jednu vnučku, která mi nedávno telefonovala z Londýna, že tam prodávají trička Dukly, což mě velice potěšilo.

Na dotaz, jaké mám plány do budoucna, odpovídám stručně: žít jako v současné době. Knížně jsem vydal Mnichovické pomněnky, což jsou vzpomínky mého života na vše, co jsem od klukovských let v mém rodném městečku zažil. Napsal jsem různé pohádky, básničky, veršičky a dost jsem toho i nakreslil. Radoval jsem se z letošních nádherných oslav svých 90. narozenin, spousty gratulací a jen se sám sobě divil, že jsem několikrát zamířil i na taneční parket. Ze všeho, co dělám, mám radost. Takže bez nadsázky – není spokojenějšího člověka, než jsem já.“

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková
a archiv Antonína Marečka

Když zdraví řekne

Už tak úspěšný curyšský evropský šampionát atletů mohl být ještě dvojnásob radostný. Jenže sportovní štěstěna letos nebyla na Julisce úplně častým hostem, a tak hned trio dukláckých nadějí připravilo o jejich medailový sen zranění či nemoc. Zuzana Hejnová, Pavel Maslák i Jakub Holuša už ale vyhlížejí březnový halový evropský šampionát v Praze.

Jako první musel ukončit nešťastnou sezonu halový mistr světa Maslák. Největší favorit mužské čtvrtky pro mistrovství Evropy si v půlce července obnovil svalové zranění a sezonu musel předčasně ukončit.

Venku stihl vylepšit v Dauhě český rekord na 44,79 s, jenže na klubovém Evropském poháru v Portugalsku na konci května přišlo zranění. Vyšetření ukázala trhlinu ve svalu a vystavila třidvacetiletému Maslákovi tréninkovou i závodní stopku, kvůli níž vynechal mítinky Diamantové ligy, Zlatou tretru, Memoriál Josefa Odložila i mistrovství Evropy družstev.

1

2

3

DOST

Obnovil si zranění

Když už se zdálo, že noha je zcela vyléčená, český rekordman začal v druhé půlce června trénovat. Absolvoval zcela bez bolesti soustředění v Tatrách a ohlásil návrat na Diamantové lize v Monaku, jenže přišla další rána. Na tréninku Maslák opět v místě natržené zabolalo a vyšetření vyřkla nepříjemný ortel: zranění není doléčeno, konec sezony!

Maslák tak v Curychu neobhájoval evropský titul, který vybojoval před dvěma lety v Helsinkách. „Musel jsem se s tím smířit. Titul mistra Evropy už mám, tak to až tak nebolelo, jako kdyby se mi to stalo například v olympijském roce,“ přemítal svěřenec Dalibora Kupy.

„Snažil jsem se na to hledět pozitivně. Dal jsem si pauzu, odpočinul si a přípravu na halovou sezonu začnu s jediným cílem, vybojovat zlato pro domácí publikum,“ vyhlížel Maslák halové mistrovství Evropy.

Krátký návrat

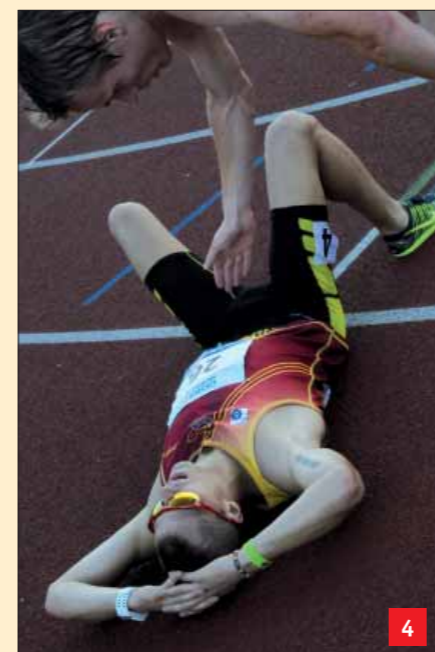
Zanedlouho ho následovala jeho tréninková kolegyně Zuzana Hejnová. Po zimní

zlomenině kosti v nártu se dokázala vrátit, objevila se i na mítinku Diamantové ligy, ale po mistrovství republiky v Ostravě sezonu předčasně ukončila. Bolest v chodidle totiž úřadující mistryni světa na 400 m překážek běhání vydatně komplikovala. „Na mistrovství Evropy do Curychu nejeďu, sezonu zakončím, holt se nepovedla, tak se zkusím připravit na příští rok,“ pronesla po rozběhu domácího šampionátu.

Bolest nohy ji omezovala i v tréninku. „Hrozně mě limitovala. Podle toho to vypadalo, když jsem pak závodila z ničeho. A nebylo by ideální to pokoušet, když jsem ráno vstávala a kulhala,“ prohlásila po zralé úvaze.

Jasno měla už dřív, po testu na 300 m překážek na mítinku v Chebu. „Už tam to nebylo dobré a cítila jsem, že za čtrnáct dnů se nezvednu tak, aby to k něčemu vypadalo. Opravdu bych se v Curychu trápila, i když věřím, že bych srazila čas někde k 54,50,“ odhadovala.

Za výkon 54,48 přitom brala Britka Childová v Curychu zlato. „Ale já neměla z běhání radost, bolel mě každý krok a já se musela přemáhat. Zase by se o kus prodloužila léčba a celé by to trvalo déle,“ vysvětlovala

4

5

6

Hejnová, proč dala přednost rekonvalescenci i návštěvám lékařů.

Poležel si v nemocnici

Běžec Jakub Holuša dotáhl sezonu nejdál, představil se i v Curychu. Ale jen v rozběhu. Už po něm se cítil nezvykle vyčerpaný, při televizním rozhovoru sotva mohl mluvit. Jenže jak se ukázalo, na vině nebyl pokles formy, ale počínající virové onemocnění. I když lékaři českého týmu ihned nasadili léčbu, Holuša se nestihl včas dát do kupy pro finále.

Po návratu musel svěřenec Jiřího Sequenta dokonce do nemocnice. Vyšetření ukázala zvýšené hodnoty naznačující špatnou funkci ledvin. Přesná příčina potíží se ale nepodařila zjistit. „Nejspíš to byl nějaký akutní problém, kdy na mě lezla viróza, šel jsem na závod nemocný, tou extrémní zátěží jsem to

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

přetáhnul a ledviny nevydržely. Asi to byla souhra více faktorů,“ vykládal Holuša, jenž si pár dnů poležel i na jednotce intenzivní péče středočeské nemocnice.

„Je pravda, že když jsem přišel na jipku po svých, koukali na mě zvláště, ale úplně dobře mi nebylo. Bolelo mě v boku i záda, přišlo mi, jako by se mi ledviny rvaly ven z těla. Dostal jsem infuzi, ledviny se mi prolévaly a úplně jsem v těle cítil, jak pracovaly,“ popisoval.

I když měl v plánu ještě několik atraktivních mítinků, musel sezonu ukončit. „V Birminghamu jsem měl běžet míli, pak v Berlíně patnáctistovku a v Bruselu kilák a nakonec za Duklu mistrovství republiky družstev. Je to škoda, ale co nadělám,“ krčil rameny.

Zdraví mělo přednost. „Nemělo smysl zbytečně riskovat, že budu závodit někde ve vedru, poběží se moc rychle a vyšťavím se nebo se špatně napiju. Bylo rozumné nechat ty ledviny odpočinout a dobít energii, abych byl na sto procent připravený na podzimní přípravu,“ plánoval.

1 a 6/ Pavel Maslák
2 a 5/ Zuzana Hejnová
3 a 4/ Jakub Holuša

Spilková skončila třikrát na turnaji okruhu LET v desítce

Golfistka Klára Spilková, která letos skončila třikrát na turnaji okruhu LET v desítce, se představila i na jednom domácím turnaji ze série Ladies European Tour v Plzni. Bohužel, zde se nedostala do finále, obsadila 75. místo a neprošla cutem, který byl na hranici parů. Začátkem září devatenáctiletá Klára úspěšně odmaturovala na pražském Gymnáziu Oty Pavla.

Výsledky na turnajích Ladies European Tour v roce 2014:

- 22. místo Lalla Meryem Cup v Agadiru
- 6. místo Turkish Airlines Ladies Open v Beleku
- 13. místo Deloitte Ladies Open v Amsterdamu
- 5. místo Allianz Ladies Slovak Open by Respect v Breznu
- 33. místo ISPS Handa Ladies European Masters v Denhamu
- 9. místo Ladies German Open by Marriottt v Würthsee

Text a foto: Ivana Roháčková

Zlato a stříbro na olympiádě mládeže pro bikery Dukly

Historický úspěch na olympijských hrách mládeže v čínském Nanjingu zaznamenali mladí bikeri Dukly Praha, kteří vybojovali zlatou olympijskou medaili v závodě štafety.

Český juniorský cyklistický tým ve složení Barbora Průdková, Nikola Nosková, Jan Rajchart a Roman Lehký bojoval o vítězství do slova do posledního centimetru a o vítězi závodu rozhodovala cílová kamera. První a druhý úsek absolvovali na trati XC Eliminátoru bikeri Barbora Průdková a Jan Rajchart a předávali štafetu v totožném čase jako tým Itálie. Stejná situace se opakovala i na úseku třetím – silničním, který za český tým absolvoval Roman Lehký, a tak o vítězi olympijských her rozhodoval poslední úsek, který vynikajícím způsobem v závěrečném spurtu zvládla nejmladší členka týmu Nikola Nosková.

K vynikajícím výsledkům cyklistiky na OHM přispěly ještě jednou medailí – stříbrnou – v soutěži dvojic Barbora Průdková a Nikola Nosková. V cyklistice se v Číně udělovaly pouze týmové medaile za součet pěti disciplín, kterými byly sprint a cross country na horských kolech, bikros, časovka a silniční závod. Průdková kralovala oběma bikerským soutěžím, vcelku podle očekávání, neboť jí patří první místo v juniorském světovém žebříčku. V silničním závodě dojela šestá. Spolu s Noskovou na vítěznou Italku nakonec ztratily 18 bodů, stříbro uhájily před Dánskem o pět. Roman Lehký a Jan Rajchart skončili ve stejné soutěži čtvrtí.

Barbora Průdková a Nikola Nosková

Zlatá štafeta na OHM

Text: Ivana Roháčková
Foto: Viktor Zapletal

Letecký akrobat Kopfstein na evropském šampionátu v týmech čtvrtý

Reprezentant letecký akrobat Petr Kopfstein, letošní nováček v ASC DUKLA, se v tomto roce dostává do povědomí široké veřejnosti hlavně díky seriálu leteckých závodů Red Bull Air Race série Challenger Cup. V malajské Putrajayi dokonce poprvé vystoupil na stupně vítězů. Potom, co ovládl trénink, bohužel v prvním letu „nasbíral“ penalizaci. Přesto před ním zůstal pouze Francouz Francois Le Vot. Petr Kopfstein je zatím v celkovém pořadí na skvělém třetím místě.

Na MČR v Chotěboři porazil nejsilnějšího domácího rivala Martina Šonku a vyhrál české mistrovství v nejvyšší kategorii Unlimited. Ke konci srpna létal na 19. mistrovství Evropy v maďarské Matkopusztě. V konkurenci 49 závodníků z 16 zemí obsadil 13. místo a spolu s Martinem Šonkou a Markem Hykou obsadili 4. místo v týmech.

Výsledky roku 2014:

- 4. místo Mistrovství Evropy týmy
- 1. místo Mistrovství České republiky v kategorii UNLIMITED
- 2. místo Red Bull Air Race v Putrajayi (Challenger Cup)
- 4. místo Red Bull Air Race v Abu Dhabi (Challenger Cup)

Text: Ivana Roháčková
Foto: Petr Kopfstein

Kulhavý skvělým finišem vytáhl štafetu k bronzu

Jedna bronzová medaile, čtvrté a páté místo. To jsou nejlepší výsledky cyklistů Dukly na mistrovství světa horských kol, které se začátkem září konalo v norském Hafjellu.

O jediný cenný kov se ve štafetě postarali Jaroslav Kulhavý, Jan Rajchart a Kryštof Bogar, kteří společně s „nearmádní“ Kateřinou Nash podlehl jen kvartetům z Francie a Švýcarska. Po dvou úsecích byli Češi třináctí, ale když přišla řada na zkušené jezdce, karta se obrátila. Nash posunula tým s trikolourou na sedmé místo a Kulhavý ho nejlepším časem vytáhl k bronzu. „Myslím, že lépe jsem už zajet nemohl. Kousek přede mnou byl Švýcar Schurter, ale už ho nešlo sjet,“ popisoval závěr Kulhavý.

Barbora Průdková šla do závodu juniorek jako jedna z favoritek a také dlouho bojovala o medaili. Výborně odstartovala, ale zřejmě trochu přepálila tempo. V posledním kole se ještě přiblížila bronzové pozici, ale nakonec skončila pátá. „V jednom okamžiku jsem se dotáhla na dvojici bojující o bronz, ale pak jsme musely běžet a soupeřky mi utekly. Dala jsem do toho úplně všechno, byl to nejtěžší závod sezony,“ líčila Průdková.

Medaili na dosah měl prakticky celý závod kategorie do 23 let i Jan Vastl. Ještě do závěrečného šestého okruhu vjížděl na třetím místě, ale na „bramborové“ umístění ho kilometr před cílem odsunul výborně finišující Američan. „Jel jsem absolutní šrot a bohužel už to nešlo. Skoro celá poslední dvě kola mě chytaly křeče, měl jsem toho plný zuby. Zklamání to ale rozhodně není, o první pětce se mi před startem ani nesnilo,“ přiznal Vastl.

V nejprestižnějším závodě mužů elite bojoval olympijský vítěz Jaroslav Kulhavý. V úvodu to vypadalo, že by mohl útočit na medaili, ale v závěru mu síly stačily jen na osmé místo. „Čekal jsem, že by to mohlo být lepší, ale taky to mohlo dopadnout daleko hůř. Nejelo se mi nějak extra dobře, chyběl tomu finiš,“ povídal úřadující mistr světa v maratonu. Na dvanáctém místě dojel v Norsku Ondřej Cink, na 36. Jan Škarnitzl.

Text: Milan Novotný
Foto: Viktor Zapletal

jubilanti armádního sportu

Do seznamu bývalých sportovců, trenérů a funkcionářů, kteří v tomto roce oslavili významné životní jubileum, patří v třetím čtvrtletí devět jubilantů, jimž touto cestou děkujeme za jejich významný podíl na úspěších armádní sportovní reprezentace. Tradiční setkání se všemi letošními jubilanty armádního sportu se uskuteční 9. prosince 2014 od 15 hodin v Domě armády Praha.

Vladimír BELŠÁNEK, nar. 7. července 1939, atletika

Atlet – vytrvalec, který v dresu Dukly závodil devět let (1962 až 1971). Stal se 2x mistrem republiky v běhu na 10 000 metrů na dráze (1967) a na silnici (1964). Devětkrát reprezentoval v mezistátních utkáních.

Jaroslav JURKA, nar. 8. července 1949, šerm

Nejlepší šermíř olomoucké Dukly v její historii. Účastník OH 1976 v Montrealu v šermu fleretem i kordem a OH 1980 v Moskvě ve stejných soutěžích, kde v kordu jednotlivců a družstev patřil mezi nejlepší (7., resp. 6. místo). Na MS 1985 v Barceloně dosáhl nejlepšího výsledku poválečného čs. šermu, když získal stříbrnou medaili.

Jiří HOLÍK, nar. 9. července 1944, lední hokej

Perfektní bránící levé křídlo jihlavské Dukly a reprezentace 60. a 70. let minulého století. V dresu Dukly sehrál v letech 1963 až 1978 553 zápasů a vstřelil 283 gólů. Úspěšný byl i v reprezentaci, kde v 319 zápasech vstřelil 132 gólů. Spolu s Janem Klapáčem a bratrem Jaroslavem vytvořil jednu z nejlepších útočných řad světového hokeje. Stal se 7x mistrem republiky (1967 až 1972 a 1974), 14x startoval na MS, kde stál 3x na stupni nejvyšším (1972, 1976, 1977), přičemž pouze jedenkrát nezískal medaili. Zúčastnil se čtyř ZOH, kde získal 2x stříbrnou (1968 a 1976) a 2x bronzovou (1964 a 1972) medaili. Po ukončení kariéry trénoval mládež jihlavské Modety a v 90. letech byl ředitelem Dukly Jihlava.

Rudolf KOCEK, nar. 12. července 1929, fotbal

Do historie se zapsal jako dlouholetý předseda fotbalového klubu Dukla Praha, který se pod jeho vedením v 60. a 70. letech minulého století zařadil mezi přední evropské týmy. Později působil i v čele Československého fotbalového svazu jako místopředseda a předseda, v roce 1990 nejvyšší svazovou funkci opustil a začal podnikat v oblasti sportu.

Jaroslav BRABEC, nar. 27. července 1949, atletika

Atlet – koulař, halový mistr Evropy z roku 1973, držitel bronzových medailí z HME 1972 a 1974. Třináctinásobný mistr republiky v hale i na dráze, držitel 5 českých rekordů ve vrhu koulí, nejlepší výkon 21,04 m z roku 1973. První český koulař, který překonal hranici 21 metrů. Reprezentoval ve 135 mezistátních utkáních a zúčastnil se LOH 1972 v Mnichově (10. místo) a LOH 1976 v Montrealu (11. místo). Od roku 1987 trenér vrhačů mj. Remigia Machury, Vrbky, Maška, Sedláčka, ale i Roberta Změlíka a Jana Železného.

Zdeněk MAZUR, nar. 12. srpna 1954, atletika

Sprinter, skokan do dálky a držitel oddílového rekordu Dukly Praha z roku 1982 v běhu na 100 m časem 10,35 s. Národní šampion ve skoku dalekém (1975 a 1976 v hale) i v běhu na 100 m (1978 a 1982 na dráze) a v letech 1979 a 1980 pomohl štafetě Dukly k mistrovským titulům v běhu na 4x 100 m. Nejlepšího umístění dosáhl v reprezentačním dresu na ME 1982 v Aténách, když skočil 808 cm a obsadil 4. místo. Po skončení sportovní kariéry v roce 1986 zůstal následujících deset let v Dukle, dva roky působil jako výkonný praporečkář u rotý sportovců a osm let pracoval ve funkci tajemníka sportu v oddílech atletiky a střelby.

Vladimír HABER, nar. 26. srpna 1949, házená

V Dukle Praha jako voják v základní službě získal v roce 1970 titul mistra republiky. Byl členem stříbrného družstva z LOH 1972 v Mnichově. V letech 1992 až 1997 byl trenérem čs. reprezentace, v letech 2002 až 2006 trenérem Dukly Praha.

Jiří LUDÁK, nar. 31. srpna 1939, veslování

V dresu Dukly Praha se podílel na zisku 4. místa na ME 1961 a 1963 na osmivesláci. Ve stejné disciplíně se stal bronzovým medailistou na LOH 1960 v Římě a LOH 1964 v Tokiu. Závodní kariéru ukončil v roce 1967.

Očekávané události ve IV. čtvrtletí 2014

Cyklistika

ME dráha	15.–19. 10.	Baie-Mahault
SP dráha	8.–9. 11.	Aquascalientes
SP dráha	5.–7. 12.	Manchester
MČR dráha	12.–14. 12.	Praha

Jízda na bobech

EP boby	9.–16. 11.	Igls
EP boby	30. 11. – 7. 12.	La Plagne
SP boby	8.–13. 12.	Lake Placid
EP boby	8.–14. 12.	Königssee
SP boby	15.–21. 12.	Calgary

Jízda na saních

SP saně	29.–30. 11.	Igls
SP saně	5.–6. 12.	Lake Placid
SP saně	12.–13. 12.	Calgary

Karate

MS	28. 10. – 2. 11.	Marina di Carrara
----	------------------	-------------------

Lyžování – běh

SP	29.–30. 11.	Ruka
SP	5.–7. 12.	Lillehammer
SP	13.–14. 12.	Davos
SP	20.–21. 12.	La Clusaz

Lyžování – skok

SP	22.–23. 11.	Klingenthal
SP	28.–29. 11.	Ruka
SP	6.–7. 12.	Lillehammer
SP	13.–14. 12.	Nišni Tagil
SP	20.–21. 12.	Engelberg
SP – turné čtyř můstků	28. 12.	Oberstdorf

Lyžování – severská kombinace

SP	29.–30. 11.	Ruka
SP	6.–7. 12.	Lillehammer
SP	20.–21. 12.	Ramsau

Lyžování – alpské

SP	26. 10.	Sölden
SP	16. 11.	Levi
SP	29.–30. 11.	Lake Louise
SP	5.–7. 12.	Beaver Creek
SP	13.–14. 12.	Val d'Isère
SP	19.–22. 12.	Val Gardena, Alta Badia, Madonna

Lyžování – akrobatické

SP skikros	5.–6. 12.	Nakiska
SP boule	13. 12.	Ruka
SP skikros	11.–13. 12.	Val Thorens
SP skikros	19.–21. 12.	Innichen

Lyžování – snowboarding

SP snowboardcross	5.–7. 12.	Montafon
SP U-rampa	5.–7. 12.	Copper
SP paralelní	13.–14. 12.	Carezza
SP snowboardcross	19.–20. 12.	Lake Louise

Sportovní aerobic

MČR	4.–5. 10.	Ostrava
MS	21.–25. 10.	Praha

Sportovní střelba broková

MS akademické	8.–12. 10.	Al Ain
SP finále	13.–20. 10.	Baku

Sportovní střelba kulová

MS akademické	8.–12. 10.	Al Ain
MZ IWK	15.–16. 11.	Nitra

Armádní sportovec roku

Vyhlášení ankety	30. 10.	DAP Praha
------------------	---------	-----------

medaile, rekordy a tituly sportovců ASC DUKLA získané do 15. 9. 2014

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Zimní olympijské hry	1	0	0	1
Mistrovství světa	7	5	9	21
Mistrovství Evropy	6	3	6	15
Mistrovství světa do 23 let	5	3	1	9
Mistrovství Evropy do 23 let	3	0	2	5
Mistrovství světa juniorů	3	2	2	7
Mistrovství Evropy juniorů	2	2	4	8
Olympijské hry mládeže	1	1	0	2
Armádní zimní mistrovství světa	0	1	0	1
Akademické mistrovství světa	3	3	4	10
CELKEM	31	20	28	79

Tituly mistra ČR: 116 (97 seniorských, 19 juniorských)

České rekordy:

Jakub Holuša (atletika, 1 500 m – 3:38,79 min, hala)
Pavel Maslák (atletika, 200 m – 20,52 s, hala)
Pavel Maslák (atletika, 400 m – 45,25 s, hala)
Pavel Maslák (atletika, 400 m – 44,79 s)
Kristiina Mäki (atletika, 5 000 m – 15:35,62 min)
Kristiina Mäki (atletika, 3 000 m – 8:51,69 min)
Kristiina Mäki (atletika, 2 000 m – 5:42,71 min)

České juniorské rekordy:

Jiří Janošek (dráhová cyklistika, 200 m letmý start – 10,451 s)
Jiří Janošek (dráhová cyklistika, 200 m letmý start – 10,241 s)
Jiří Janošek (dráhová cyklistika, 1 km pevný start – 1:03,330 min)
Jiří Janošek (dráhová cyklistika, 1 km pevný start – 1:02,558 min)
Natálie Šrůtková (dráhová cyklistika, 200 m letmý start – 11,959 s)
Sára Kaňkovská (dráhová cyklistika, 500 m pevný start – 36,677 s)

Diamantová liga (konečné umístění):

1. Barbora Špotáková (atletika – hod oštěpem)

Světový pohár (konečné umístění):

1. Šárka Pančochová (snowboarding, freestyle)
1. Šárka Pančochová (snowboarding, slopestyle)
2. Ondřej Synek (veslování, skif)

Účastnické místo na LOH 2016

Nikola Mazurová – sportovní střelba – sport. malorážka 3x 20

Podrobné výsledky: www.duklasport.cz
Zajímavosti: www.facebook.com/AscDukla

Velkou gratulaci posíláme také naší nejstarší olympijské vítězce oštěpařce Daně Zátokové, která 19. září slaví 92. narozeniny. Přejeme hlavně hodně zdraví, životního optimismu a elánu. Do dalších let jen všechno dobré.

Nejrychlejší duklák

Víte, kdo je nejrychlejším duklákem v historii? Kupodivu to není současný fenomén běžeckých oválů Pavel Maslák. Držitelem oddílového rekordu Dukly Praha v běhu na 100 m, a to časem 10,35 s z roku 1982, kterým vyrovnal tehdy platný čs. rekord, je Zdeněk Mazur!

Nedávno šedesátiletý bývalý sprinter a dálkař armádního klubu přitom začal vážněji koketovat se sportem až na Středním odborném učilišti Ostroje Opava, kde byl členem mistrovského družstva ČSSR hornických učilišť v odbíjené. A k atletice se rodák ze slezského Bílovice dostal až v posledním ročníku studií, kdy jej do Slezanu Opava přivedl bývalý oštěpař Josef Strnádek. „Tam mě pak začal trénovat Bedřich Holas, který chtěl, abych vyzkoušel všechny disciplíny. Nakonec jsem zůstal u dálky, ale v oddílovém dresu jsem pro body běhal 100 m, 200 m, 400 m i štafety a kromě dálky jsem skákal i trojskok.“

V létě roku 1973 vyhrál Zdeněk Mazur v Olomouci juniorské mistrovství ČSSR ve skoku dalekém, čímž si jako devatenáctiletý bránc vystavil poukázku na podzimní nástup do pražské Dukly. V atletickém družstvu z Julisky, kde ho postupně vedli Zdeněk Melichárek, Juraj Demeč a Václav Fišer, pak strávil dlouhých třináct let. Raději než sprint měl

skok do dálky, ale bavily ho štafety. „V Dukle jsme měli „skokanskou“ štafetu a v lize i na mistráčkách jsme běžně poráželi sprintery-specialisty,“ upřesňuje a doplní i dávnou humornou historku: „Jednou jsme běželi štafetu ve Staré Boleslavi. Už bylo odstartováno a poslední z našeho kvarteta ještě baštil u stánku párek. No, nedoběhli jsme.“

Kolikrát se stal mistrem ČSSR, přesně neví. „Je to hodně dávno, nebylo toho moc a nikdy jsem nebyl ten, který by si dělal čárky.“ Malá encyklopedie atletiky ovšem uvádí, že byl šampionem ve skoku dalekém (1975 a 1976 v hale) i v běhu na 100 m (1978 a 1982 na dráze) a že v letech 1979 a 1980 pomohl štafetě Dukly k mistrovským titulům v běhu na 4 × 100 m.

Objevoval se i v reprezentačním dresu Československa. Nejraději vzpomíná na svoji účast na ME 1982 v Aténách, kde měl obrovskou formu a cítil, že by mohl i vyhrát. „Byl jsem ale zbrklý nezkušený zajíc. Z kvalifikace

jsem postoupil skokem 790 cm na rovné nohy a 808 cm ve finále mi pak stačilo jen na 4. místo.“ Naopak příliš dobré vzpomínky nemá na pražské ME 1978: „V rozběhu na 100 m jsem si při cílování a pádu utrl klíční kost, což pro mě znamenalo operaci a konec sezony.“

Po skončení sportovní kariéry v roce 1986 zůstal Zdeněk Mazur v Dukle následujících deset let jako voják v další službě. Dva roky působil coby výkonný praporčík u rotě sportovců a osm let pracoval ve funkci tajemníka sportu v oddílech atletiky a střelby. „Dukla byla a nadále je mojí srdeční záležitostí, prožil jsem v ní 23 let života,“ vyznává se ze svého vztahu k armádnímu sportu. Armádu opustil v hodnosti kapitána v roce 1996, a to především z finančních důvodů. „Jinak bych nikdy neodešel, byla tu perfektní parta, každý den jsem si před šestou chodil zaplavat do bazénu, k dispozici byla posilovna, sauna, parní lázně...“

V současné době žije s manželkou v rodinném domku ve Skřípově u Opavy, kde strávil své dětství. V Praze pak má dvě dcery a tři vnoučata. Hodně času věnuje péči o nemocnou maminku, chvíly volna tráví na zahradě nebo v lese, mezi jeho záliby patří střelba na asfaltové holuby. A je také držitelem Zlaté Janského plakety za 40 bezpříspěvkových odběrů krve. „Párkrát jsem byl díky sportu v nemocnici na operaci a viděl jsem, jak moc je této tekutiny potřeba. Navíc po odběru krve si organismus musí poradit s její ztrátou, já tomu říkám, že se jakoby znovu nashutuje,“ dodává na závěr. |

Text: Pavel Nekola
Foto: archiv Zdeňka Mazura

Tradičním fotbálkem oslavili ukončení sezony atleti Dukly Praha. A měli co slavit. Na ME získali kompletní sadu medailí, Bára Špotáková vyhrála Diamantovou ligu a oddílový primát potvrdili muži Dukly. Již 59× se armádní tým zúčastnil atletické extraligy (ta se pořádá od roku 1956) a letos získal již 54. titul mistrů!

Ondřej Synek mistr světa

